

6 buc 1966,

1 vol

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

Bib. Protecții

ANUL XLIV
IANUARIE — FEBRUARIE 1966

CURIERUL ADVENTIST
Organ al Cultului Creștin A.Z.S.
din
Republica Socialistă România

C U P R I N S

An nou — Viață nouă	<i>I. Tachici</i>
An nou — Om nou (versuri)	<i>G. Nellu</i>
Speranțe și Responsabilități	<i>Redacția</i>
Din viața Bisericii	<i>D. Popa</i>
Un mare act istoric	<i>C. Alexe</i>
Despre conștiința morală	<i>A. Moldovan</i>
Psalmul 104 (versuri)	<i>I. Bătrina</i>
Probleme de Doctrină	<i>Exeget</i>
Cu aripe-ntinse (versuri)	<i>D. Florea</i>
Ieronim de Praga	<i>N. Dumitrescu</i>
Cine s-a atins de hainele Mele?	<i>C. Adventist</i>
Însemnătatea V. Testament	<i>G. Dodu</i>
Spiritul Rugăciunii	<i>G. Proksch</i>
Credința Trăită	<i>V. Florescu</i>
Colibe pe Munte (versuri)	<i>R. Artinian</i>

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet. Redacția și administrația : București, str. Labirint 116, Raion T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60.

Redactor : Dumitru Popa

Coperta : Iarna la Babele

Firul vremii se deapănă. Anii trec unul după altul. Viața își urmează cursul și istoria așteaptă să primească eveniment după eveniment, spre a le insera în vastele ei anale. Ca spectatori vremelnici, privim la scurgerea anilor și constatăm că trec cu repeziciune.

Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns cu bine și anul 1966. În vechime oamenii lui Dumnezeu, căutau să eternizeze momentele mari ale istoriei, întâmplările și evenimentele din viața lor, prin fixarea unei pietre sau ridicarea unui altar, cu care ocazie se făceau slujbe ceremoniale și în rugăciunile ce se înălțau se recunoștea că „pînă aici, ne-a ajutat Dumnezeu“.

Nu cred că ar exista credincios, care cînd își dă seama de conducerea divină, să nu încerce un profund sentiment de bucurie și recunoștință către bunul Dumnezeu, că este în viață și că a fost ocrotit și

condus cu bine peste pragul unui nou an.

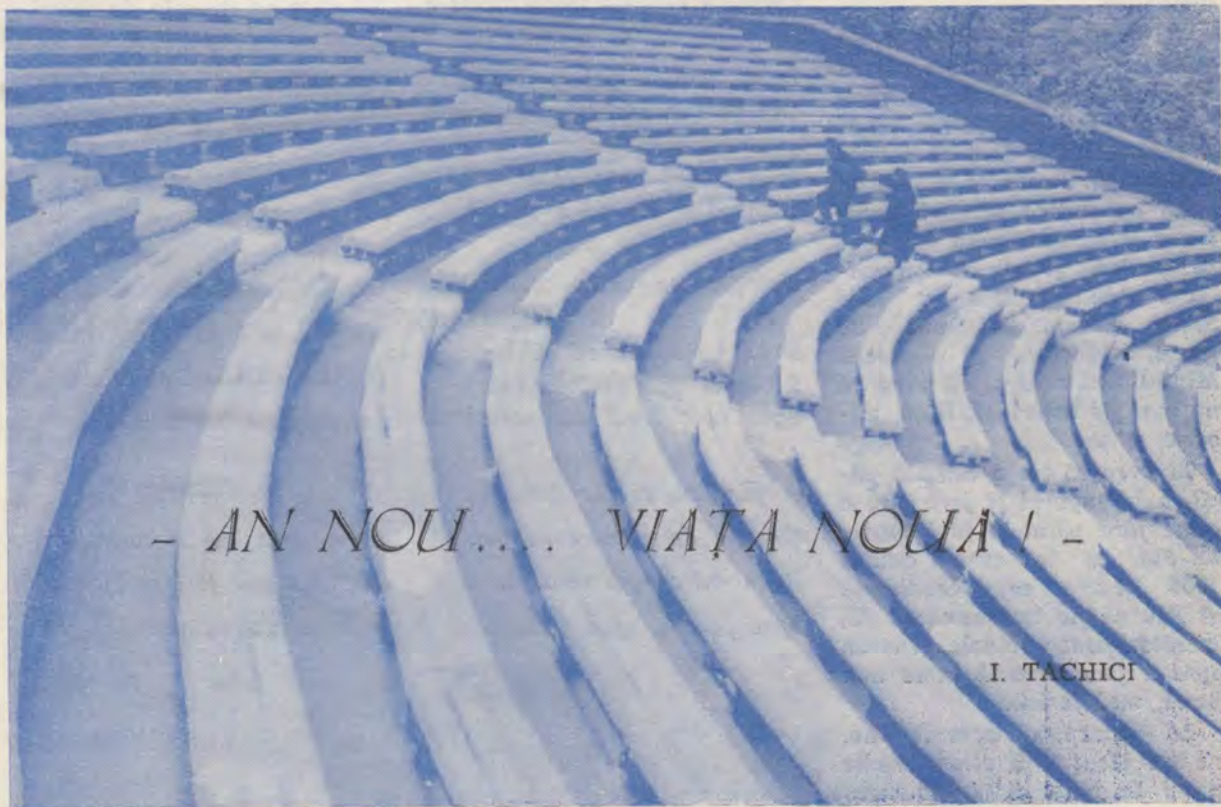
Piatra ca material de scris, a fost folosită din cea mai străveche epocă, pentru a păstra peste veacuri și milenii amintiri și fapte de istorie. Muzeele lumii sînt pline de pietre care aduc aminte. Arheologii caută cu interes deosebit, cu muncă istovitoare și cu cheltuieli enorme, pietre de aducere aminte despre trecutul omenirii acoperit de negura vremii. Cimitire întregi de pietre stau mărturie, că omul a avut preocuparea de a lăsa posterității aducerea aminte despre cele petrecute.

Iacob patriarhul vremurilor străvechi, ridica „stîlpi de aducere aminte“, punea „pietre de aducere aminte“, iar Samuel a pus și el o piatră pe care a numit-o „Eben-Ezer“, și a zis: „Pînă aici ne-a ajutat Dumnezeu“. Aceasta cred că este și constatarea credincioșilor noștri, că pînă aici — 1 ianuarie 1966 — ne-a ajutat Dumnezeu

ca să-l ajungem cu bine, sănătoși și în pace.

Din tezaurul înțelepciunii divine, poetul David a prins în stihuri inspirate și minunata idee: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“. A trăi o viață frumoasă după voia lui Dumnezeu, este învățătura de care avem nevoie ca membri ai bisericii noastre. Viața trăită la împlinire nu corespunde scopului ei înalt și sublim și nici intenției Ziditorului. Dîndu-ne seama cît sîntem de trecători prin această viață, numărîndu-ne bine zilele, vom înțelege că avem așa de puțin de trăit și că avem o mare și serioasă răspundere. Avem de a face grabnic tot binele pe care o inimă înțeleaptă îl poate înfăptui. Viața însăși cere și așteaptă marea realizare a păcii și fericirii neamului omenesc.

Dumnezeu a condus în toate timpurile în chip minunat pe copiii Săi. Noi, cei de astăzi

- AN NOU.... VIAȚA NOUĂ ! -

I. TACHICI

avem numeroase dovezi ale iubirii și minunatei Sale purtări de grijă. An de an, ne-a binecuvântat. Ne-a ajutat și n-am dus lipsă de nici un bine. Motive reale și puternice ne îndeamnă la recunoștință și mulțumire față de Dumnezeu pentru toate binefacerile Lui. Sigur, că toate acestea, ne îndeamnă la gândul frumos, ca pășind în anul cel nou, să dorim să lucrăm pentru o viață nouă. O viață mai frumoasă, mai nobilă; o viață nouă, pusă în slujba binelui și închinată slujirii dezinteresate a semenilor noștri. O viață trăită pentru binele comun, închinată slujirii altora, este plină de fericire, fie ea scurtă, sau ceva mai îndelungată în ani. Faptele bune sînt și ele scrise, chiar dacă nu pe pietre de aducere amînte, pe ceva mai tare și mai durabil. De faptele bune, ține seamă Domnul Isus, spre a putea la timpul convenit să dea o bună și bogată răsplătire celor credincioși. El nu pierde nimic, nu uită nici cea mai mică faptă de bine făcută semenilor.

El a dorit ca lumea să fie mai bună, de aceea a venit ca Miel de jertfă, dîndu-Se pentru noi, ca prin credința în El și trăirea vieții Lui, să putem fi mințuiți. Pentru o lume mai bună au suferit martirii, pentru o lume mai bună au suferit, au trăit și muncit atîți oameni nobili. Pentru a face lumea aceasta mai bună se roagă, mijlocește și lucrează Mintuitorul nostru. El vrea să nu mai fie suferință, lipsă, mizerie și ură.

El vrea să fie o lume a păcii, a belșugului și fericirii; o lume fără păcat și fără moarte. Fie ca în cursul anului 1966, fiecare copil credincios al Său să fie împreună cu El, lucrător pentru binele general, spre a face această lume mai bună, mai fericită.

La începutul acestui an, ne-am făcut unii altora multe urări de bine, și ne-am dorit din sentimente curate toate bi-

necuvîntările cerului. Orice sentiment nobil sădit în inima creștinului vine de la Domnul Isus Hristos. El este Cel care mereu, mereu, a făcut urări de bine neamului omenesc. Sigur, că și pentru anul 1966, El are ceva de spus celor ce au pășit în anul cel nou, pe

un drum presărat cu multe surprize. De sigur, El are un cuvînt și pentru credincioșii bisericii sale; să-l ascultăm: „Și iată că Eu sînt cu voi în toate zilele“. Fie ca El să fie cu noi și noi cu El, în toate zilele, pînă la venirea Sa.

AN NOU....

OM NOU!

Din zborul astrelor sihastre
Prin spațiul fără de cuprins,
Aripa timpului s-a-ntins
Crestînd răbojul terrei noastre.

Lung, șirul clipelor, fugare
Din mal în mal mereu s-au
scurs
Prin vadul anului apus,
Urmînd a timpului cărare.

Un an, un drum de muncă
sfîntă,
Drum presărat cu realizări.
Prologul splendidelor zări
Spre care noul an se-avîntă.

A fost un an de dăruire;
Un an de ritmice-nălțări,
De ne-nterupte căutări,
Spre pace și spre fericire.

Trăind în era sfintei grații,
Și-n anul care a trecut
Omul pe sine s-a-ntrecut
În zbor de dincolo de spații.

În prag de an nou se cuvîne
Retrospectiv să medităm:
Pe calea vieții unde stăm?
La început sau către fine?

Să ne propunem ținte-nalte.
Să fim în anul ce-am intrat
Servi credincioși cu-adevărat
În slujbele încredințate.

Ne este dat prilejul iară
Ca-n rugă, și în consacrări
Să căpătăm făcînd sforțări
Iubirea de odinioară.

G. NELLU

SPERANȚE ȘI RESPONSABILITAȚI !

Un nou an și-a deschis porțile în fața noastră, invitându-ne să pășim cu încredere pe drumurile lui. Intrarea aceasta se face tacit, chemându-ne totuși la o lucrare de reconsiderare a trecutului și luând măsurile ce se cred mai bune pentru viitor, într-un cadru festiv și cu tendințe innoitoare. Cugetarea la lucrurile aparținând trecutului, totdeauna aduce un ton de sobrietate și tinde spre creșterea simțămîntului de responsabilitate față de lucrările viitorului. Timpuri noi, aduc totdeauna responsabilități noi. Acum am pășit cu toții în anul 1966. În inimile fiecăruia dintre noi a înflorit gîndul speranțelor legitime și prospere. Dar realizarea lor în sfera activității noastre, reclamă noi și adecvate responsabilități. Dacă lucrul acesta este valabil pentru lucrurile vieții zilnice, atunci el este adevărat și pentru domeniul vieții noastre spirituale. Creșterea cunoștinței în generația noastră sublimiază și întărește și necesitatea unei responsabilități din ce în ce mai mari.

Începutul anului religios iudaic își avea centrul în sărbătoarea Paștelui. Ieșirea din robia Egiptului cerea noi responsabilități din partea întregului popor, cerea începutul unei vieți noi. În acest serviciu se cuprindea atît emanciparea

fizică, cît și cea spirituală, punînd accentul pe responsabilitatea personală față de Dumnezeu, față de Cel care i-a condus pe drumul ce trecînd prin Marea Roșie, îi conducea spre Canaan. Nimic nu putea să pună așa de mult stăpînire pe inimă, ca simțămîntul neclîntit al răspunderii noastre față de Dumnezeu.

Astăzi, pentru aducerea la îndeplinire a marilor probleme pe care contemporaneitatea le pune înaintea generației noastre, este nevoie de bărbați și femei cu un mare sens al responsabilității față de societatea contemporană și sarcinile ei, față de colectivitate. Și pentru a cînsi pe cei ce merg pînă la jertfire în folosul omenirii, pentru rezolvarea problemelor ei, care realizează lucrări uriașe, dintr-o conștiință a obligației ce o au față de omenire, aceasta acordă acestor oameni cînsa și recunoștința ei. Istoria cunoaște un larg număr de persoane, de grupe de persoane, care și-au adus contribuția la patrimoniul umanitar al lumii noastre.

Pentru copiii Săi, pentru noi ca slujitori și servi ai lui Dumnezeu, cerul dorește ca latura spirituală să constituie o preocupare. Chiar dacă ar fi copleșit cineva de talente și daruri, nu poate avea un simț al responsabilității lui față de Dumnezeu și de propria sa mîntuire, dacă nu-și ia timp pentru studiu și comuniune ce-

rească. În mod natural, ca o consecință logică, lucrul acesta duce la o slujire dezinteresată în folosul altora, în folosul colectivității. Nefăcînd astfel, chiar dacă am auzit de pe buzele unora „bine ai făcut“, nu vom auzi niciodată de pe buzele Mîntuitorului cuvintele: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri“.

Ceea ce este un om, este determinat nu de... cele ce spune, ci de cele ce face. De aceea primul lucru de care să avem grijă în cursul anului 1966 în care am pășit, este acela de a avea legătură cu Acela care este exemplul nostru, Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos.

Mai înainte ca să se înalțe la ceruri, Domnul Hristos a poruncit ucenicilor să fie martori pentru El pretutindeni. Dar mai întîi în Ierusalim, apoi în Iudeea și numai după aceea pînă la marginile pămîntului. Fiecare dintre noi avem o mare responsabilitate, în primul rînd față de soția și copiii noștri. Mai presus decît ceilalți ei pot să-și dea seama de inconsecvențele din viața și lucrarea noastră. Oricare ar fi motivele invocate, nu putem neglija propria noastră familie. O hotărîre bună, cu ocazia acestui nou an, este aceea de a ne planifica astfel timpul și lucrările, încît să ne facem timp, pe care să-l petrecem în familia noastră.

Biruințele personale asupra obiceiurilor rele și a tendințelor egoiste, pot fi văzute și determinate în cămin, în fața soției și a copiilor. Fiecare dintre noi, prin harul lui Dumnezeu, ne putem corecta și îmbunătăți atât vorbirea noastră, cât și comportamentul nostru. Ce efect minunat va fi acela când familia va vedea exemplificate în viață acele trăsături de caracter pe care el — slujitorul lui Dumnezeu, le prezintă bisericii.

Gîndul acesta este foarte curprinzător. Tot ceea ce concură la pregătirea și ajutorul nostru, cere atenția noastră. Material, idei, metode, probleme, toate acestea ni se adresează într-un

limbaj mut dar puternic. Uneori sintem confuzi în ceea ce privește responsabilitatea noastră față de slujba ce o avem de îndeplinit, responsabilitatea înaintea lui Dumnezeu care ne-a chemat și a Bisericii ce ne-a încredințat această slujbă. Rutina și îndeplinirea formală a lucrărilor, nu ne va califica pentru lucrarea ce o facem. A pregăti sufletele pentru realizarea credinței noastre și în vederea îndeplinirii conștiințioase a obligațiilor ce ne în care trăim, este sarcina revin în mijlocul colectivității noastre. Nimic nu poate să fie mai de dorit decît înfăptuirea acestor idealuri.

Dorința noastră să fie aceea de a așeza picioarele sfinților

pe calea unei comportări spirituale potrivite și a unei desăvîrșite atitudini față de înfăptuirile epocii noastre. Apostolul Pavel, ca pastor al bisericii Domnului era nespus de bucuros atunci cînd constata lucrarea harului asupra credincioșilor ce-i păstora. El pleda ca ei să devină... „sfinți și fără prihană, copii ai lui Dumnezeu, curați și fără vină... așa ca în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar“. Filip. 2, 15—16.

Credincioșii privesc la noi pentru îndrumare spirituală, pentru ca noi, împreună cu ei, să ajungem desăvîrșiți în Isus Hristos, Domnul nostru. Numai prin cuvîntul roșit de la amvon, nu se va înfăptui niciodată ținta aceasta. Este nevoie de exemplul și lucrarea noastră. Este nevoie ca noi să ne sfințim pentru ei. Este necesară trăirea unei adevărate sfințenii, a unei înalte ținute morale, pentru a fi la înălțimea chemării și încrederii acordate. Este necesar ca noi să înțelegem cerințele credincioșilor noștri.

Anul 1966 să constituie anul creșterii multilaterale. Încadrîndu-ne în problemele cele mari și mărețe ale epocii noastre să fim elemente pozitive ale înfăptuirii lor.

Realitatea de netăgăduit, este aceea că adevărul ce nu este trăit, nici nu poate fi împărtășit. Noi trebuie să fim exemple vii a ceea ce Dumnezeu poate face în viața credincioșilor și slujitorilor Săi. Ce minunat este ca toți credincioșii să poată să spună: „Am simțit iubirea pastorului față de noi. Harul lui Dumnezeu era pe buzele lui și l-am constatat în viața lui“.

Să rugăm pe Bunul nostru Tată ceresc, ca pentru acest nou an, să ajungem cu toții la în-

(Continuare în pagina 15-a)

ALEGERI

LA COMUNITĂȚI ȘI DISTRICTE !

În dispensațiunea Noului Testament, Dumnezeu „a dat pe unii apostoli ; pe alții, prooroci ; pe alții, evangheliști ; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos“.

Bisericii din Filipi el le scrie : „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă ; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus“. Filip. 2,1—5

Iar celor din Roma : „Dumnezeul răbdării și al mângierii să vă facă să aveți aceleași simțiminte, unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus ; pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. Așa dar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Hristos, spre slava lui Dumnezeu. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă. Toate Bisericile lui Hristos vă trimet sănătate“. Romani 15,5—7 ; 16,16.

Aceste sfaturi, îndemnuri și chemări, au menirea de a face din biserica lui Dumnezeu ceea ce trebuie să fie. O Biserică a iubirii, a bune înțelegeri, a ordinii : „Dumnezeu nu este autorul neorânduiei, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților“. (1 Cor. 14,33).

Ținând seama de cele de mai sus și de regulile organizatorice existente în biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, Comitetul plin al Uniunii de Conferințe A.Z.S. din patria noastră, în ședința sa din ziua de 15 august 1965, a hotărât ținerea adunărilor electivă în cadrul Uniunii de Conferințe A.Z.S., începând cu lucrările electivă ale Comunităților, districtelor — electivă, Conferințelor și apoi a Uniunii. Comitetul Uniunii a hotărât ținerea unor adunări — pe Conferințe — adunări în care să se prelucreze instrucțiunile privind lucrările — electivă, cum și practica desfășurării lor.

În baza hotărârii sus amintite, și a prevederilor statutare în spiritul cel bun al bucuriei și recunoștinței, pe tot cuprinsul patriei noastre, în toate comunitățile din cadrul Uniunii de Conferințe A.Z.S. între 18 august și 25 septembrie 1965 s-au desfășurat lucrările adunărilor electivă ale Comunităților, alegându-se noi slujbași ai Comunităților, pentru noul termen

statutar. Aceste lucrări, în covârșitoarea lor majoritate, s-au desfășurat într-un spirit bun, frățesc, într-o atmosferă de înaltă responsabilitate și spiritualitate. Obștea comunităților, în conformitate cu normele organizației noastre bisericesti, au ales la conducerea lor persoane spirituale și gata a sluji tuturor. Bărbați care se bucură de încrederea obștei frățesti și plăcuți atât înaintea lui Dumnezeu, cât și înaintea oamenilor.

În continuarea lucrărilor, în luna octombrie a anului 1965, în toate cele patru Conferințe, au avut loc lucrările districtelor electiv.

Celor 40 de delegați titulari pentru fiecare Conferință, aleși conform articolului 46 din Statutul de organizare și funcționare a Cultului nostru, pentru a lua parte la Adunarea Generală a Conferinței respective, li se mai adaugă frații ce compun Comitetele plenare ale fiecărei Conferințe și care conform alineatului 2 al articolului de mai sus din Statut „fac parte de drept din Adunarea Generală a Conferinței și iau parte la lucrările ei cu vot deliberativ“.

Adunările districtuale — electiv, s-au desfășurat într-o atmosferă de responsabilitate și bucurie. Au fost ocazii de cercetare a inimii și de rugăciuni la Bunul Dumnezeu, pentru lucrările viitoare ale Conferințelor și Uniunii, pentru triumful iubirii și unității frățesti, pentru biruința a tot ce este bun, pentru pace și organizație.

D. POPA

UN MARE ACT ISTORIC

„Unirea este actul energic al întregii națiuni romine“.
M. Kogălniceanu

De o sută șapte ani poporul român sărbătorește cu entuziasm, ca primă sărbătoare națională a anului, evenimentul Unirii celor două principate române, Moldova și Muntenia, într-o singură unitate, statală, România.

După trecerea multor veacuri, în arcul Carpatic, în Moldova, Țara Românească și Transilvania, s-a dezvoltat, ca rezultat firesc al unui îndelungat proces istoric un popor care avea aceeași origine, aceeași limbă, aceleași obiceiuri și aceleași năzuințe. Glasuri tot mai insistente, care au devenit pînă la urmă o forță înfăptuitoare, anunțau că se apropiase momentul ca aceste

frînturi ale uneia și aceleași Patrii să ajungă în pragul unirii lor. Deși în etape depărtate, cu lupte și sacrificii mari, această năzuință de veacuri a fost înfăptuită în primele ei faze la 5 și 24 ianuarie 1859 prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, ca domn în ambele Principate.

Deși Marile Puteri Europene, constituite în Congresul de la Paris, n-au adoptat o hotărîre pentru unirea Principatelor, deși interesele lor nu erau în concordanță cu aspirațiile de veacuri ale românilor, totuși dintre ele Rusia și Franța au privit cu simpatie năzuința spre unire și au încurajat-o.

Despre poporul nostru, mulți oameni politici străini erau impresionați de însușirile românilor, de rezistența lor seculară față de oprinare, de dreptatea cauzei lor, de frumusețea creațiilor lor materiale și spirituale și de perseverența lor de a-și îndeplini țelul lor național.

Asemenea valori izvorîte din asprul proces istoric trebuia să ajungă să-și întregască și țara dar și năzuințele. De aceea N. Bălcescu putea spune în 1850, „România noastră va exista“.

Cum vedea poporul de jos ideea de a avea un singur stat unitar? Țăranii și orașenii vedeau în ideea Unirii năzuința

de a se făuri un stat național și un pas hotărâtor la împlinirea aspirațiilor lor de dreptate socială. „Țărănimea, clasa cea mai oropsită, lega de Unire nădejțile ei de a se elibera din jugul strivitor al clăcii, de a redeveni stăpînă a pămîntului care-i fusese răpit de boieri de-a lungul veacurilor. Masele muncitoare ale populației orășenești — lucrătorii, meșteșugarii, precum și alte pături de țirgoveți, micii meseriași și negustorii, concepeau actul Unirii ca punct de plecare pentru înlăturarea privilegiilor feudale și cucerirea unor drepturi și libertăți democratice“.

„Timpul marilor înfăptuiri sosise și pentru românii despărțiți, ca ei să se unească și climatul social era acum potrivit. Și așa cum spunea pe vremuri Ap. Pavel: ... „Le-a așezat popoarelor anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor“ (Fap. 17,26),

voința lui Dumnezeu s-a întilnit cu năzuința oamenilor și a rezultat acel act frumos și măreț, îndrăzneț, impetuos — Unirea —

El a fost salutat de întregul popor cu bucurie, auzindu-se pretutindeni refrenul:

„Hai să dăm mîna cu mîna
Cei cu inima română“.

Cele două Principate au pus astfel prin actul Unirii piatra de temelie în înfăptuirea ulterioară a României moderne.

Un rol covârșitor în pregătirea și mobilizarea maselor țărănești și orășenești pentru menținerea și impunerea chiar, la un moment dat, ca să aleagă același domn în ambele Principate, revine celor care și-au consacrat tinerețea, au suferit, au ales pentru o vreme surghiunul, dar n-au lăsat din mîna flacăra luminoasă a dragostei de țară pînă n-au trăit clipa cea mare a Unirii. Unul dintre ei M. Kogălniceanu, pa-

triot înflăcărat, istoric și orator prin excelență, care a avut bucuria și satisfacția să propună „Unirea Principatelor într-un singur stat sub numele de România“, a ținut să rostească la alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei, înțeleptele cuvinte:

„Alegîndu-te pe tine Domn în țara noastră am voit să arătăm lumii aceea ce toată țara dorește: la legi noi, om nou... Fii dar omul epocii. Fă ca legea să înlocuiască arbitriul. Iar tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun, fii blind și mai ales pentru acei pentru care mai toți domnii trecuți au fost nepăsători sau răi.“

Actul Unirii s-a consumat de mult... Avem acum o țară întregită, frumoasă, plină de comori materiale și spirituale dar și o perspectivă luminoasă

(Continuare în pagina 10-a)

DESPRE CONȘTIINȚA MORALĂ ...!

*

Stînd în fața guvernatorului Felix, în cuvîntul său de apărare, Apostolul Pavel face următoarea importantă declarație, care indică poziția pe care trebuie să o ia fiecare în problema datoriei: „De aceea (din cauza convingerilor mele despre adevăr și datorie) mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Fapte 24,16. Termenul „cuget“, în accepția pasajului citat, desemnează ideea de „conștiință morală“. Nimic nu este mai important în viața aceasta, decît a ne forma și păstra o conștiință morală curată.

La întrebarea ce este pentru noi conștiința morală, unii răspund că: „este glasul lui Dumnezeu în suflet“. Definiția aceasta este prea strîmă, întrucît definește numai un anumit fel de conștiință. Ea spune ceea ce ar trebui să fie orice conștiință morală, dar nu ceea ce este în realitate. Este evident că nu orice conștiință este glasul lui Dumnezeu. Dacă nu

ar fi așa, ar trebui să acceptăm faptul că Dumnezeu transmite oamenilor mesaje contradictorii, ceea ce nu concordă cu caracterul Său armonios. Este adevărat că Dumnezeu comunică uneori copiilor Săi prin intermediul conștiinței, dar nu orice comunicare, primită prin acest mijloc, este de la Dumnezeu.

Dar ce este conștiința morală? Se poate răspunde: În sens larg, conștiința morală, a unui individ, este o formă a vieții lui spirituale, alcătuită din totalitatea convingerilor, concepțiilor și sentimentelor lui despre datorie, care pot fi exprimate în anumite reguli de comportare. Pe scurt: este felul cum omul își apreciază faptele. În sens mai restrîns, conștiința morală este sentimentul răspunderii morale a omului pentru faptele sale, comparate cu regulile de conduită, pe care le recunoaște ca drepte. Această a doua definiție, este conținută în prima. Ea scoate

însă în evidență atitudinea sentimentelor (emoțională) a omului față de acțiunile sale. Din cele de mai sus, reiese că conștiința morală are două laturi principale: a) ceea ce consideri ca datorie și b) atitudinea față de această datorie. Sarcina de căpetenie a oricărui om este de a depune eforturi maxime, pentru a-și forma convingeri drepte cu privire la datorie și să le respecte cu orice risc. De altfel aceasta este poziția pe care Pavel a afirmat-o cînd a zis: „Mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Ideea aceasta ar putea fi redată și astfel: Mă străduiesc în permanență să-mi formez cele mai bune convingeri și ca niciodată să nu acționez altfel de cum sînt aceste convingeri, pentru ca astfel să pot fi socotit drept și înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Iată poziția cea bună! Iată atitudinea care asigură adevăratul succes!

Între cunoștință și conștiință există o strînsă legătură. Omul își poate aprecia faptele în raport de cunoștințele lui: cu cît cineva are un nivel de cultură mai înalt cu atît își poate da seama mai bine de ceea ce îi stă ca datorie. În realitate nu se întîmplă întotdeauna așa. Oameni cari au același nivel cultural și trăiesc în aceleași condiții sociale au păreri diferite cu privire la datorie. Samariteanul milos a știut imediat ce trebuie făcut, în cazul nenorocitului jefuit, în timp ce Preotul și Levitul, exponenții sacrei morale, cu privilegiu și ocazii mult superioare Samariteanului, n-au putut distinge, din noianul de precepte filozofice și etice, de care le era plin capul, regula care să-i îndreptățească să ajute la nevoie. Asemenea exemple s-ar putea înmulți. Rezultă oare de aici că cunoștințele reduc capacitatea omului de a-și cunoaște obligațiile? Nicidecum! De ce atunci unii oameni cu multe cunoștințe apreciază greșit faptele? Un răspuns poate fi următorul: Atît în concepțiile, cît și în sentimentele morale ale cuiva, pot exista elemente negative care duc la răstălmăcirea, deformarea celor pozitive; defavorizează formarea unei conștiințe curate. De aici decurge următorul sfat: „Orice principiu, pe care îl primim drept regulă de conduită în viață, să se întemeieze pe argumente care ne oferă cea mai deplină siguranță cu privire la justetea lui“. O altă cauză, și cred că-i cea mai de seamă, este următoarea: În anumite condiții, drumul datoriei vine în contradicție cu interesele și gusturile personale și, din nefericire, se întîmplă des, ca omul să prefere calea mai ușoară, direcția care i se pare că ar satisface mai bine interesele lui, chiar dacă vine în conflict cu ceea ce el socotește drept. „Fac că-mi place! Refuz că nu-mi convine!“! Iată logica ascunsă a multora! Apostolul Pavel a luat cu totul altă pozi-

ție. Ceea ce pentru el, cîndva, era de mare valoare, a lepădat cînd a constatat și s-a convins că-i stă în calea adevăratului progres (Filip 3,7,8). Oricine nu face astfel, se păgubește întîi pe el și apoi pe semenii lui, societatea în care trăiește. Cel care persistă într-o atitudine de împotrivire față de ceea ce recunoaște ca datorie a lui, pentru a da impresia de sinceritate, încearcă să justifice cele mai condamnabile fapte, pînă cînd își pierde simțul răspunderii morale și încrederea în succes și poate chiar și dorința de înaintare. Viața unui astfel de om nu mai poate folosi decît un rău și perspectiva salvării este aproape, dacă nu în totul, exclusă. De aici decurge sfatul: „Fă întotdeauna tot ce simți ca datorie! Nu face nimic dacă nu ești convins că-i bine! (mă refer la normele morale)“.

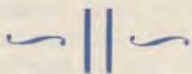
La un moment dat, e posibil ca un om, sincer fiind, să considere ca rele, faptele bune și invers. Această greșală au făcut-o mulți și o facem și noi adesea. Dar nu trebuie să uităm că noi sîntem datori a lucra după cea mai bună lumină pe care o avem și că fiecare va fi judecat după lumina care a strălucit asupra lui. „Celui fără prihană (sincer) îi răsare o lumină în întuneric.“ Celui care se teme de Domnul „aceluia Domnul îi arată calea pe care trebuie s-o aleagă.“ Ps. 25,12. De aici, rezultă că, celor sinceri, Dumnezeu le va călăuzi pașii pe drumul cel bun și aceasta în mod progresiv, căci „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare a cărei strălucire merge mereu crescînd pînă la miezul zilei“. Prov. 4, 18. Acela care-și face astăzi datoria de care e convins, va ști și mîine ce trebuie să facă. Cheia pentru a-ți cunoaște mai bine datoria, este îndeplinirea datoriei pe care o cunoști. Ucenicul Ioan, credea, la un moment dat, că trebuie să oprească pe cel ce lucra în numele lui Isus, dar care nu umbra cu El și că Samaritenii

neospitalieri ar trebui aspru sancționați. (Luca 9,49.54.55). Aceste idei erau rezultatul unor concepții greșite și a unor sentimente străine de morala creștină. Mai tîrziu, ucenicul sincer, s-a debarasat de aceste elemente rele din conștiința lui și le-a înlocuit cu altele. Pavel de asemenea, n-a avut numai convingeri bune înainte de convertirea la creștinism, el însuși recunoaște aceasta mai tîrziu (1. Tim. 1, 13). Cu toate acestea, el a putut să spună în fața reprezentanților națiunii sale, fără teamă de a fi contrazis: „Fraților eu am viețuit cu toată curăția cugetului meu pînă în ziua aceasta“. Fapte 23, 2. Participarea lui la uciderea lui Ștefan, în special, și la prigonirea creștinilor în general, erau acțiuni, care pe vremea cînd le-a comis, erau considerate de el în totul îndreptățite. Era unul din înșelații care credeau că în felul acesta aduc o slujbă lui Dumnezeu. (Ioan 16,2). Dar era un înșelat sincer; unul care a ajuns aci fără să-și calce convingerile. Greșala lui, ușor de comis, era că a acordat o prea mare încredere acelora pe care îi credea exponenții celor mai bune principii. Aici este cazul să se facă referire la cel mai important aspect al problemei în discuție: Izvorul conștiinței noastre.

Care este sursa ce trebuie să furnizeze material pentru formarea conștiinței noastre creștine? După ce criterii să stabilim valoarea principiilor morale? Iată sursele socotite în general mai importante: a) concepțiile și practicile sociale; b) știința în general și științele naturii în special; c) sentimentele și emoțiile sufletești. Importanța acestor izvoare este indiscutabilă. Dar pentru noi, oamenii credinței și pentru morala noastră religioasă, există Biblia, Sfînta Scriptură, care pentru noi trebuie să constituie o regulă sigură de credință și purtare. Ps. 119, 105. Ea ne descopere doctrina religioasă

cea adevărată, arată măsura caracterului și drumul datoriei credinciosului. Pentru ca păcătosul să ajungă la cunoașterea reală a datoriei, îi trebuie: Sinceritate deplină, sîrguință, modestie și simplitate, recunoscînd slabele noastre capacități și mai presus de toate, conducerea divină. Credinciosul care va avea aceste însușiri, în lupta pentru cunoașterea binelui, „va cunoaște adevărul și adevărul îl va face liber“. Ioan 8, 32. Acela, care, în viața sa nu precupește nici un efort pentru a-și fortifica mintea cu cunoașterea celor mai înalte principii morale și a dobîndi cele mai drepte sentimente cu privire la datorie, fiind gata să pună în practică ceea ce crede că e drept, poate spune ca și marele apostol: „Mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“.

Moldovan Aron

UN MARE ACT ISTORIC

(Urmare din pagina 7-a)

pentru viitorul ei. Poporul este astăzi Stăpînul ei și Făuritorul năzuințelor de veacuri.

Ca și cuvintele istorice de pe vremuri: „Fii dar omul epocii“... fii bun, fii blind și mai ales... depuneți energia ta, elanul tău ca Patria ta, România noastră de azi, în spiritul unității, al păcii și cinstind prin loialitate pe cei ce au luptat să ajungem aici, să trăim vremurile de prosperitate, de înfrățire deplină și Țara noastră să-și ocupe în familia popoarelor locul de cinste ce i se cuvine. Cine știe să lupte are dreptul să și trăiască. Să fim mîndri de biruința care a încununat lupta de veacuri a poporului român pentru Patrie, statornicind-o prin actul Unirii în 24 ianuarie 1859.

C. ALEXE

- PSALMUL -

104

(fragment)

1. Mare ești Tu, Doamne Sfinte! Înțelept ești Tu și mare!
Nicăiri a Ta putere nu-și găsește-asemănare.
2. Ca și cu o haină scumpă cu lumina Te-nvelești,
Cerul îl întinzi de-asupra, ca pe-un cort îl potrivești.
3. Făurit Îți este carul din grămezi de nouri sumbri.
Pe aripi de repezi vînturi, cu repeziciune umbli.
4. Soli Îți făurești din vînturi, și din flacăra de foc
Îți faci slujitori pe care îi trimiți din loc în loc.
5. Minunat din cale-afară Tu pămîntul l-ai creiat,
Și, așa cum Iov grăiește, pe nimic l-ai atîrnat.
6. Tu în munți cu culmi semețe să fișnească faci izvoare
Și adapi la ele toată vietatea de sub soare.
7. Din lăcașul Tău cel veșnic ploaie verși neîncetat
Și cu stropi de apă pururi uzi pămîntul însetat.
8. Iarbă pentru dobitoace pretutîndeni faci să crească
Și verdețuri pentru oameni (foamea să și-o potolească),
9. Ca pămîntul să dea hrană pururea îmbelșugată:
Mustul care-nveselește orice inimă-ntristată,
10. Untdelemnul cel ce-aievea înfrumusețează fața,
Pîinea care dă tărie — seara ca și dimineața.
11. Vremile să ni le-arate pe cer, Doamne, pus-ai lună;
Soarele-și cunoaște ceasul cînd urmează să apună.
12. Iată marea cea întinsă marea pururi mișcătoare!
În ea mișună întruna, mari și mici viețuitoare.
13. Nave multe, fără număr, zi și noapte o străbat;
Zburdă-n ea leviatanul cel de mina Ta creiat.
14. Doamne, cît de multe lucruri săvirșit-ai la-nceput;
Cu înțelepciune multă Tu pe toate le-ai făcut.
15. Al meu suflet, fără preget, slavă să-Ți aducă Ție;
Numelui Tău sfînt și mare laudă să-i dea-n vecie.

I. BĂTRÎNA VOIVODENI

„PROBLEME DE DOCTRINĂ“

Advențiștii de Ziua a Șaptea — spun unii — caută să dovedească faptul că sînt

două legi descrise în Sf. Scriptură: Una morală, alta ceremonială. Dar în realitate nu

este decît o singură lege. Cum se armonizează cele de mai sus în lumina învățăturilor Sf. Scripturi?

*

Logica acestei obiecțiuni ar fi următoarea: „Nu există decît o singură lege. Sfînta Scriptură vorbește în mod clar despre o lege care a fost desființată, abolită. Deci, legea celor Zece Porunci a fost desființată, incluzînd în mod natural și necesar, porunca a patra, pe care Adventiștii clădesc susținerea păzirii Sabatului“.

Atît de multe raționamente false au fost puse în circulație cu privire la această învățătură (a unei singure legi), încît această problemă trebuie să fie cercetată în toată profunzimea ei.

Expresia „lege“ este folosită în Sf. Scriptură avînd o mulțime de sensuri. În expresia „legea și profeții“, expresia „lege“ înseamnă mai degrabă cărțile lui Moise, pentru că în scrierile sale legea lui Dumnezeu este în mod deosebit prezentată. Expresia „lege“ este uneori folosită fără vreo referire la vreun cod special de legi, ci ca o expresie colectivă pentru descrierea oricărei legi, sau a tuturor legilor. De asemenea, expresia „lege“ este folosită adesea pentru a desemna un anumit cod de legi, de exemplu, legea morală, sau legea ceremonială, indicînd ceea ce am dori noi să prezentăm la un moment dat.

A susține că de fiecare dată cînd Sf. Scriptură folosește expresia „lege“, aceasta denuște același cod de legi, lucrul acesta ar fi tot atît de veslabil, ca și atunci cînd am admite că ori de cîte ori în Sf. Scriptură se folosește expresia „zi“, ea ar indica totdeauna aceeași perioadă de timp. Rea-

litatea însă ne spune că expresia „zi“ poate indica:

1) Partea luminoasă a unui ciclu de douăzeci și patru de ore, sau ziua în contrast cu noaptea.

2) Toată perioada de douăzeci și patru de ore, cum ar fi cele șapte zile ale săptămîinii.

3) O perioadă nedefinită de timp, cum de exemplu: „astăzi este ziua mîntuirii“. Ce am gîndi noi despre acea persoană, care ar gîndi, că deoarece anumite texte ale Sfîntei Scripturi vorbesc despre sfîrșitul zilei, ea ar trage concluzia că... în consecință și ziua mîntuirii s-a încheiat la acea dată?

Sfînta Scriptură spune că „legea“ a fost desființată de Domnul Hristos. (Ef. 2, 15). Dar Pavel, care a scris aceasta Efesenilor, declară de asemenea: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea“. Rom. 3, 31. Contrastul dintre aceste două afirmațiuni se a-dîncește, atunci cînd atenția noastră este atrasă de faptul că Pavel folosește aceeași rădăcină a expresiei grecești, pentru expresiile traduse aici cu „desființa“ și „înlătura“. Această rădăcină, KATARGEO, ne spun cunoscătorii limbii grecești, însemnează „a face ceva inoperant“ „a face să înceteze“, „a anula“, „a aboli“. Dar oare Pavel, scriitorul inspirat, spune unei biserici că „legea“ este „desființată“, ca apoi să exclame scriind altei biserici: „NICIDECUM“ (sau cum spun alte traduceri — Ferească Dumnezeu), cu referire la același gînd cum că „legea“

este desființată și referindu-se la aceeași lege în ambele cazuri? Gal. 3, 31. Devine clar faptul că apostolul Pavel trebuie să vorbește despre două legi diferite. Aceste două texte sînt suficiente pentru a arăta șubrezenia argumentului că Sfînta Scriptură vorbește numai despre o singură lege.

Primul raport cu privire la vreun cod de legi divine dat poporului lui Dumnezeu, îl avem în timpul Exodului. Dumnezeu a fost Acela care atunci, a ales un popor pentru slava numelui Său, și pe care l-a îndreptat pe drumul spre Pămîntul Fagăduinței. Veacurile de mai înainte nu aveau nici o Scriptură, căci niciuna din cele șasezeci și șase de cărți ale Bibliei nu fuseseră scrise. Prin Moise, Dumnezeu a început să dea poporului Său descoperiri scrise care să-l conducă și de aici înainte, cu o singură și izbitoare excepție. Cuvintele lui Dumnezeu pentru cei credincioși, incluzînd legile Sale, au fost scrise de slujitorii Săi... de profeți. Acea singură excepție a fost un cod de legi pe care Dumnezeu l-a rostit cu propria Sa voce, copiilor lui Israel. Istoria sacră nu ne raportează nici o altă predică ce ar fi fost cîndva vestită de Dumnezeu, în mijlocul manifestărilor supranaturale, a flăcărilor, ce înconjoară pe veșnicul Dumnezeu. Referindu-se la această singură dar majestoașă ocaziune, Moise spune poporului Israel: „Întrebă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua de cînd a făcut Dumnezeu pe om pe pămînt,

CU ARIPE-NTINSE

LUCA 3, 21 — 22

1. *Cu aripe-ntinse, penaj luminos,
Plutea porumbelul spre Domnul Hristos.*
2. *Prin ceruri deschise un Glas răsuna :
„Acesta e Fiul Iubit“, proclama.*
3. *„Acesta e Fiul, de El să-ascultați
El Domn e al păcii, pe El să-L urmați“ !*
4. *O, ceruri !... rămîneți deschise mereu,
Lăsați Porumbelul și-n sufletul meu.*
5. *Și Glasul răsună și azi necurmat :
„Isus este Pacea ! El fie-nălțat“ !*
6. *O, vino, Isuse ! Fii binevenit !
În Tine-am odihna ! Sint prea fericit !*

D. FLOREA

și cercetează de la o margine a cerului la cealaltă : a fost vreodată vreo întîmplare așa de mare, și s-a auzit vreodată așa ceva ? A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, și să fi rămas viu ? Deut. 4, 32—33.

Și cînd Dumnezeu a rostit cele „Zece Porunci“, raportul Scripturii declară că : „El n-a mai adăugat nimic“. Deut. 4, 13 ; 5, 22. Predica s-a terminat. Era un tot complet, nu era nimic ce Dumnezeu ar mai fi dorit să adauge. Apoi El scrisese aceste cuvinte cu propria Sa mîină pe „două table de piatră“. Deut. 5, 22. Pe nici un alt document din istoria poporului lui Dumnezeu n-a mai scris Dumnezeu cu mîina Sa. „Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, și scrisul era scrisul lui Dumnezeu săpat pe table“. Ex. 32, 16. Și ceea ce Dumnezeu a scris pe aceste table de piatră, El a descris ca fiind „o lege“. Ex. 24, 12.

Apoi a urmat un alt moment dramatic, ce a venit după darea și scrierea acestei „legi“. Moise a pornit să coboare de

pe munte cu cele două table de piatră în mîinile sale. El aducea lui Israel întipărirea permanentă a acelei teribile vorbiri ținute de Dumnezeu cerurilor.

Indignarea sa la vederea Israelitilor ce se închinau la vițelul de aur, l-a făcut să arunce tablele de piatră la pămînt sfărîmîndu-le, un simbol al călcării acestui cod de către ei.

A poruncit atunci oare Dumnezeu lui Moise să scrie o copie a acestui cod, care să înlocuiască tablele sfărîmate ? Nu ! Domnul Dumnezeu a scris pentru a doua oară cele Zece Porunci pe noi table de piatră. În adevăr un cod cu totul deosebit, pe care chiar Dumnezeu l-a scris de două ori pe table de piatră. El a încredințat profeților Săi multe solii vitale pentru poporul Său. Dar pe cele Zece Porunci, le-a scris El însuși.

Punctul central, cel mai sfînt obiect al serviciului religios instituit de Dumnezeu pentru poporul Israel, a fost chivotul legămîntului, deasupra căruia se manifesta lumina cea sfîntă a prezenței lui Dumnezeu.

Cînd, în călătoriile poporului Israel, chivotul urma să fie mișcat, nimeni nu trebuia să-l atingă, pentru a nu muri ! Și în acel cel mai sfînt dintre obiectele sfinte ale sanctuarului, Moise a fost instruit să așeze tablele de piatră. Deut. 10, 5. Nici un alt cod de legi nu a mai fost așezat în lăuntru chivotului. „În chivot nu erau decît cele două table de piatră, pe care le-a pus Moise în el la Horeb, cînd a făcut Domnul legămînt cu copiii lui Israel, la ieșirea lor din țara Egiptului“. 1 Regi 8, 9.

Iarăși, acest cod de legi a fost deosebit ca o bază a unui legămînt între Dumnezeu și poporul Israel. Acei care nesocotesc doctrina Sf. Scripturi cu privire la perpetuitatea legii morale, pe care o credem noi Adventiștii, au căutat să-și întemeieze susținerea pe faptul că noi trăim în timpul noului legămînt. Deci cele Zece Porunci, baza vechiului legămînt de la Sinai, nu ar mai avea nici o obligativitate. Dar ceea ce se trece cu vederea este chiar faptul că legea celor Zece Porunci este descrisă ca fiind baza unică a legămîntului, și care demonstrează încă o dată că Decalogul este un cod distinct și deci nu trebuie confundat cu nici un altul. Moise a spus lui Israel : „El Și-a vestit legămîntul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele Zece Porunci ; și le-a scris pe două table de piatră“. Deut. 4,13.

Să recapitulăm aceste fapte istorice cu privire la darea legii celor Zece Porunci.

1. Dumnezeu a rostit cu propria Sa voce legea celor Zece Porunci, în auzul întregului popor Israel — El nu a mai dat nicio altă lege în felul acesta. „Și n-a mai adăugat nimic.“

2. Dumnezeu a scris legea celor Zece Porunci cu propriul Său deget — singura lege pe care a scris-o El cîndva pentru poporul Său.

3. Dumnezeu a scris legea pe table de piatră, El singur pregătindu-și tablele — singura lege despre care ne raportează Sf. Sriptură că a fost scrisă astfel pentru cei credincioși.

4. Dumnezeu a trimis pe Moise jos de pe munte, în fața întregului popor Israel, avînd cu el cele două table ce conțineau numai cele Zece Porunci.

5. Dumnezeu însuși scrise din nou legea, după ce Moise a sfărîmat primele table.

6. Dumnezeu a dat instrucțiuni lui Moise ca să așeze tablele de piatră în lăuntru sanctuarului — singura lege onorată astfel.

7. Dumnezeu a declarat că legea Zece Porunci a fost „legămîntul Său” — singura lege descrisă astfel.

Și cu toate acestea cei ce se opun acestei realități, mărturisesc că nu sînt în stare a găsi în Sfînta Scriptură nici un temel pentru a crede că legea celor Zece Porunci este un cod de legi distinct, și care nu se confundă cu nici un alt cod. Noi întrebăm: Dacă ei ar fi dictat felul în care să se dea această lege, și ar fi dorit să procure dovezi convingătoare cum că ea a fost o lege pusă deoparte, ce procedură ar fi urmat ei, pentru ca să o pună deoparte, ceva mai dramatic și mai convingător decît a fost dat?

Dar legea celor Zece Porunci nu a fost singura lege prezentată de Dumnezeu pe Sinai. A mai fost un cod de legi cunoscut ca legi ceremoniale, care prezintă reguli pentru ritualurile religioase pe care Iudeii trebuiau să le urmeze: de exemplu, cu privire la jertfele și darurile lor, cu privire la zilele anuale de sărbătoare, datoriile preoției. Cartea Leviticului este plină cu asemenea legi. Au fost de asemenea legi civile care să guverneze pe Iudei ca națiune, cum ar fi legi cu privire la căsătorie, divorț, sclavi și proprietate (Ex.21). Atîta cît înțelegerea spirituală întunecată și bunăvoința Iudeilor permitea, Domnul a făcut ca aceste rînduiri civile să reflecteze idea-

lul perfect exprimat în legea celor Zece Porunci.

Dar aceste legi ceremoniale și civile, nu au fost date în mod direct de Dumnezeu, poporului Israel. Cu privire la felul în care Dumnezeu a făcut cunoscut aceste legi, cine le-a scris, și unde au fost ele așezate, Sfintele Scripturi sînt clare:

1. După ce face afirmația că Domnul a scris cele Zece Porunci „pe două table de piatră”, Moise adaugă imediat:

„El Și-a vestit legămîntul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele Zece Porunci: și le-a scris pe două table de piatră. În vremea aceea Domnul mi-a poruncit să vă învăț legi și porunci, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpînire”. Deut. 4,13—14. Un scriitor Biblic de mai tîrziu prezintă din nou aceste lucrări distincte.

„Nu voi mai muta piciorul lui Israel afară din țara pe care am dat-o părinților lui, numai să aibă grijă să împlinească tot ce le-am poruncit și toată legea pe care le-a dat-o robul Meu Moise”. 2 Regi 21,8.

Reamintind evenimentele de pe Sinai, Neemia adresîndu-se Domnului, vorbește de asemenea despre faptul că anumite legi au fost rostite de Dumnezeu, iar altele au fost date lui Israel prin Moise: „Te-ai pogorit pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orînduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfînt, și le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învățături și o lege”. Neemia 9, 13—14.

2. „Moise a scris legea aceasta, și a încredințat-o preoților, fiii lui Levi, care duceau chivotul legămîntului Domnului, și tuturor bătrînilor lui Israel”. Deut. 31, 9.

3. „După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia a dat

următoarea poruncă Leviților, care duceau chivotul legămîntului Domnului: Luați cartea aceasta a legii, și puneți-o lîngă chivotul legămîntului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta”. Deut. 31, 24—26. Expresia „puneți-o lîngă chivotul legămîntului” așa cum arată traducerea de Cornilescu, nu mai lasă nici o îndoială cu privire la faptul că Decalogul a fost singura lege așezată în chivot.

Datorită faptului că legea ceremonială, și de asemenea orînduirile civile, au fost scrise de Moise, și apoi prin el date poporului, ele sînt în general numite în Biblie ca fiind „legea lui Moise”.

1. 2 Cron. 23, 18. Preoții să aducă arderi de tot Domnului „cum este scris în legea lui Moise”.

2. 2 Cron. 30, 16. Preoții sărbătorind paștile, „după legea lui Moise”.

3. Ezra 3, 2. Au zidit altarul... ca să aducă arderi de tot, „după cum este scris în legea lui Moise”.

4. Daniel 9, 13. Distrugerea Ierusalimului a venit „cum este scris în legea lui Moise”.

5. Maleahi 4, 4. „Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rînduiri și porunci, pentru tot Israelul”.

Noul Testament ne descoperă de asemenea, în multe din referințele sale cu privire la lege, aceeași distincție între legea celor Zece Porunci și codul de legi dat prin Moise. Să observăm următoarele referințe la legea ritualurilor și ceremoniilor, descrise uneori ca fiind „legea lui Moise” iar altele în mod simplu ca „lege”.

1. „Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua Sabatului, ca să nu se calce legea lui Moise, de ce turbați de minie împotriva Mea, pentru că am însănoșit un om întreg în ziua Sabatului”? Ioan 7, 23.

2. „Atunci unii din partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească legea lui Moise“. Fapt. 15, 5. În continuarea aceluiași capitol, când pretențiile Fariseilor sînt reafirmate, acestea sînt prezentate astfel :

„Să vă tăiați împrejur și să păziți legea“ (vers. 24).

Aceasta ilustrează foarte bine faptul cum scriitorul Noului Testament poate folosi expresia generală de „lege“ și totuși să denumească o lege deosebită, în cazul de față, „legea lui Moise“. Contextul, în general este suficient pentru a clarifica despre care anume lege este vorba. De sigur dacă circumciziunea este în discuția Noului Testament — și ea este adesea subiect de discuție — este suficient să te referi la acest cod de legi care prezintă circumciziunea, în mod simplu ca „lege“, adică legile ritualurilor și ceremoniilor date de Moise.

3. „Și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orînduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcînd astfel pace“. Efes. 2, 15.

4. „Aceia dintre fiii lui Levi, care îndeplinesc slujba de preoți, după lege, au poruncă să ia zeciuială de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Abraham“. Ebrei 7, 5.

5. „Pentru că, o dată schimbată preoția, trebuia numai-decît să aibă loc și o schimbare a legii“. Ebrei 7, 12.

6. „În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvîntul jurămîntului, făcut după ce a fost dată legea, pune pe Fiul, care este desăvîrșit pentru veșnicie“. Ebrei 7, 28.

7. „Dacă ar fi pe pămînt, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sînt cei ce aduc daruri după Lege“. Ebrei 8, 4.

8. „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sînge; și fără vărsare de sînge, nu este iertare“. Ebrei 9, 22.

9. „În adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe, care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie“. Ebrei 10, 1.

Legea celor Zece Porunci nu dă nici o învățătură sau informație cu privire la arderile de tot, la sărbătoarea pastelor, la zidirea altarului pentru arderile de tot, la judecata ce avea să vină asupra Ierusalimului datorită neascultării, cu privire la circumciziune și preoție. Dar Sf. Scriptură în repetate rînduri descoperă faptul că este o „lege“ care dă astfel de instrucțiuni. Legea aceasta este ceremonială, descrisă în Sf. Scriptură ca fiind „legea lui Moise“.

Este adevărat că „legea lui Moise“ a fost de asemenea legea lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a fost autorul a tot ceea ce a scris Moise. De aici, tragem concluzia că nu este de loc curios faptul că în mod ocazional, scriitorul Biblic să descrie această lege a lui Moise ca fiind „legea Domnului“, deși aceste cazuri sînt rare. De exemplu Luca 2, 22—23, unde amîndouă expresiile sînt folosite pentru a descrie aceeași lege. Cu toate acestea, nicăieri în Sf. Scriptură, legea celor Zece Porunci nu a fost numită legea lui Moise.

Să observăm acum, cîteva referințe reprezentative ale Noului Testament, cu privire la o altă lege, care nu se ocupă cu ritualuri și ceremonii, ci cu probleme și întrebări morale, legea celor Zece Porunci la care se face adesea referire numind-o în mod simplu „porunci“.

1. „El i-a răspuns: De ce Mă întrebă „Ce bine“? Binele

este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19, 17. Apoi Domnul Hristos numeste imediat cîteva din cele Zece Porunci.

2. „S-au întors, și au pregătit mireasmă și miruri. Apoi în ziua Sabatului s-au odihnit, după Lege“. Luca 23, 56.

3. „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nici de cum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decît prin lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!“! Romani 7, 7.

4. „Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: „Să nu preacurvesti“, a zis și: „Să nu ucizi“. „Acum, dacă nu preacurvesti, dar ucizi, te faci călcător al legii. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei“. Iac. 2, 10—12.

5. „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“. 1 Ioan 3, 4. Ce lege? Desigur, nimeni din era creștină nu crede că neascultarea legii cu privire la rituri și ceremonii constituie un păcat. Și cu toate acestea Ioan ne avertizează că totuși „călcarea legii“... este păcat. El nu consideră necesar a explica ce înțelege el prin „lege“. Cît de elocvent este acest argument, care arată că există o anumită lege, cunoscută tuturor cititorilor lui Ioan, care era regula morală a vieții. Ce confuzie și consternare ar fi creat cuvintele sale printre creștinii din primul secol dacă aceștia ar fi fost sub impresia că ar exista numai o „singură lege“, o lege ce ar fi fost o amestecătură de precepte morale și ceremoniale. Și că călcarea unei astfel de legi — în Era Creștină — constituie un păcat.

Aceste comparații cum și altele ce pot fi făcute, prezintă mai presus de orice discuție, că Sf. Scriptură prezintă două legi. A trage o altă concluzie ar

însemna a spune că Sf. Scriptură prezintă o descurajantă serie de contradicții.

Putem spune că există unele referințe la „lege“ în mod deosebit în scrierile ap. Pavel, unde contextul nu ne poate lămuri pe deplin despre ce fel de lege este vorba. În unele cazuri este evident că nu se scoate în evidență ce lege, ci numai principiul unei legi. Dar pentru faptul că există texte mai greu de înțeles în Sf. Scriptură, lucrul acesta nu înseamnă că noi nu putem fi siguri cu privire la însemnătatea textelor simple și clare. Și acele texte ușor de înțeles trebuie să ne scutească a trage concluzii false din textele mai greu de înțeles.

Referirile la cele două legi în termenii veacurilor dinaintea lui Moise, ne va ajuta de asemenea spre a menține o clară distincție între ele. Deși pe bună dreptate ne putem îndrepta spre Exod, ca fiind marele moment — în timp — al dării legii, atât cea morală, cât și cea ceremonială, nu trebuie să tragem concluzia că timpul dinaintea de Moise a fost o perioadă fără de nici o lege, sau fără nici un Decalog. Trebuie să remarcăm aici că cele Zece Porunci existau în Eden. De asemenea prima apariție a viței ceremoniale, care avea să crească în mișcarea Exodului, și-a făcut apariția sub forma serviciilor ceremoniale ale primilor noștri părinți, după intrarea păcatului în lume.

Cine n-a avut oare ocazia să privească un copac înalt și să se minuneze de frunzișul lui bogat și variat, numai pentru a descoperi — la o privire mai atentă — că o viță de vie este prinsă în jurul copacului și că ceea ce apărea a fi unul, în

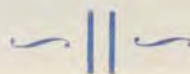
realitate sînt doi. Deși o privire din depărtare, la o cracă ce este situată sus, și în legănarea vîntului, nu poate descoperi acest lucru, o examinare mai atentă a trunchiului, lîngă rădăcină, acolo unde vița de vie face contactul cu pomul, lucrul acesta nu va mai lăsa nici o îndoială, că de fapt sînt doi.

Putem asemăna Decalogul cu un copac impozant, cu zece ramuri puternice, pe care primii noștri părinți le-au găsit înfloritoare, în grădina Edenului. După căderea lor, vita legii ceremoniale a fost plantată alături, udată de sîngele animalelor de jertfă. Timp de veacuri vița aceasta a crescut cîte puțin, sau de loc. Apoi, deodată în timpul Exodului ea și-a luat o formă definitivă și a crescut din ce în ce mai mare. Pomul nu avea nevoie de viță pentru a trăi, dar vița a fost în totul dependentă de pom. În veacurile de mai tîrziu, oamenii au înclinat a cultiva mai degrabă vița de vie, decît pomul, pînă cînd frunzișul viei, mult mai înalt decît cel al copacului, amenința cu sufocarea acestuia. Este deci ușor de înțeles pentru ce unii creștini astăzi, privind la expresia biblică ce înfățișează acest pom, cu ciorchinii viei atîrnînd pe ramuri, ei dau greș în a vedea că acolo sînt doi și nu unul singur. În mod deosebit, lucrul acesta este adevărat dacă vînturile discuțiilor teologice leagăna ramurile. Dar așa cum este cazul cu un pom natural, nu va fi nici o nesiguranță în această problemă, dacă atenția este îndreptată, nu la crăcile din virf, ci la trunchi și rădăcină. Vorbind în mod literal, o examinare a originii celor două legi, și forma dării lor în mișcarea Exodului,

nu lasă posibilitatea nici unei îndoieli că au fost două.

Advenștii de Ziua a Șaptea nu au pretenția unei viziuni speciale, unui discernămint deosebit cu privire la faptul că sînt două legi și nu una. Din zilele Reformațiunii Protestante înainte, marile congregații bisericești au văzut în mod clar acest lucru și au înregistrat faptul acesta în crezurile și mărturisirile lor de credință. Susținerea că este o singură lege, a cîștigat teren astăzi printre anumite grupări ale creștinismului, într-o încercare de a face față dovezilor concludente despre Sabat, adevăr prezent destul de pregnant în paginile Sf. Scripturi.

EXEGET

SPERANȚE

ȘI

RESPONSABILITĂȚI

(Urmare din pagina 4-a)

telegerea conștientă a chemării cerești în legăturile și lucrările ce ne revin în familie, în biserica și în problemele majore ale patriei noastre. Fie ca ianuarie să se deschidă cu aceste hotăriri, iar decembrie să se termine cu înfăptuirea lor.

Redacția

IERONIM DE PRAGA

— PAGINI DE ISTORIE BISERICESCĂ —

In numărul din septembrie — octombrie 1965, al revistei noastre, am prezentat câteva date despre viața și activitatea marelui reformator religios și social Jan Hus. În rîndurile ce urmează dorim a prezenta un document istoric, care ne înfățișează pe Ieronim de Praga. La un an de la arderea pe rug a lui Hus, acesta avu aceeași soartă „hărăzită“ de conciliul din Constanța.

Iată descrierea făcută de F. Pogge, un Florentin, secretarul Papei Ioan XXIII, care a fost martor ocular al supliciu-lui lui Ieronim, scrisoare adresată de acesta unui anume Leonard Arentiu :

„Am scris din Bains lui Nicolò, și nădăjduiesc că ați văzut această scrisoare. De câteva zile de la întoarcerea mea la Constanța, s-a început examinarea afacerii lui Ieronim, care a fost declarat în public ca eretic. Doresc să vă dau relații

privitoare la această problemă, atît în ce privește importanța ei, cît și în ce privește doctrina și elocvența acestui om. Cred că n-am auzit pe nimeni pînă acum care, în apărarea unei cauze criminale, ar fi folosit mai bine această elocvență a bătrînilor pe care o admirăm azi. Nimic n-a fost atît de surprinzător ca frumusețea discursului său, hotărîrea și istețimea feței sale și consecvența sa în a răspunde adversarilor săi. Este o pagubă ca un așa mare geniu să se fi depărtat de credință, dacă totuși, ceea ce se spune este adevărat. Deoarece nu-mi revine mie rolul de a judeca o problemă de o atît de mare consecință, las aceasta acelor care pot ști mai multe decît mine.

Să nu vă așteptați, totuși, că... aș putea în felul oratorilor, să vă relatez în amănunt toate cele petrecute mai jos. Ar fi o problemă de prea mare extensiune. Mă voi opri la ceea ce s-a întîmplat mai memorabil numai pentru a vă da o idee asupra doctrinei acestui personaj. Cînd s-au propus contra lui cîteva articole prin care s-a căutat să-l convingă de e- rezie, și cînd a fost dat ca să fie judecat, s-a hotărît să fie chemat pentru a fi auzite și răspunsurile lui.

Venit în fața juriului, i s-a poruncit să răspundă la articolele propuse contra lui. El refuză îndelung, spunînd că ar voi să-și apere cauza înainte de a răspunde calomniilor duș-

manilor. Însă cum nu i s-a permis, el vorbi în termenii aceștia, în mijlocul adunării :

„Ce nedreptate ! M-ați ținut 340 de zile în lanțuri, în mizerie, în duhoare, și într-o lipsă totală. În acest timp voi ați ascultat pe adversarii mei și pe mine nu vreți să mă ascultați nici o oră. Mă uimește că lor le-a fost acordată o audiență atît de lungă și favorabilă. Ei au avut timp să vă convingă că eu sînt un eretic, un dușman al credinței, un persecutor al preoților și un scelerat. M-ați judecat în această stare de arest preventiv fără să mă ascultați și încă refuzați să mă ascultați. Totuși voi sînteți oameni și nu zei, muritori cum sînteți, puteți greși, să vă înșelați și să vă lăsați amăgiți de alții. Se spune că toată lumina, toată înțelepciunea este adunată la acest Conciliu. Va trebui deci să luați aminte și să nu faceți nimic cu ușurătate pentru a nu comite nici o nedreptate. Știu bine că se urmărește condamnarea mea la moarte ; dar în fond, nu sînt decît un om de foarte mică importanță ; mai curînd sau mai tîrziu va trebui să mor. Ceea ce vreau să spun nu este atît pentru mine, cît pentru voi. Ar fi foarte indicat pentru înțelepciunea unor oameni atît de mari, de a nu reține nimic nefolositor contra mea“.

În timp ce el vorbea cu atîta putere și har, s-a produs printre oameni un tumult atît de mare încît n-a mai putut fi as-

cultat. S-a hotărît deci ca el să răspundă articolelor propuse contra lui și deci să aibă toată libertatea să vorbească. I s-au citit toate articolele, unul după altul și cînd a fost interogat asupra fiecăruia în parte, este de necrezut cu ce dexteritate și cu ce finețe răspundea, și cum alegea argumente pentru a-și susține sentimentele. Nici odată n-a avansat nici cel mai mic lucru care să fie nedemn de un om de bine, așa că dacă, sentimentele sale asupra credinței erau de acord cu cuvintele sale, n-a avut nici cel mai mic temei pentru a fi acuzat și cu atît mai puțin pentru ca să fie condamnat la moarte. El susținea cu tărie că tot ce s-a aruncat contra lui erau false și scornite de adversarii lui. Cînd i s-a citit că el insultă scaunul apostolic prin criticile lui, că ar fi atacat pe Papa însuși, că el ar fi adversarul conducătorilor, persecutorul prelaților și dușmanul întregului cler creștin, el se ridică și cu o voce plîngătoare strigă ridicîndu-și mîinile: „Încotro să mă îndrept, Părinții mei? De unde să cer ajutor și pe cine să iau ca martor al nevinovăției mele? Veți fi voi aceștia? Dar persecutorii mei au înstrăinat cu totul de mine spiritele voastre spunînd că eu aș fi persecutorul judecătorilor mei. Ei s-au gîndit că dacă toate celelalte acuzații ale lor, n-ar fi avut destulă greutate pentru a obține condamnarea mea, ar avea astfel un mijloc infailibil pentru a mă oprima și a vă ridica contra mea, prezentîndu-mă în mod fals ca pe dușmanul vostru al tuturor. Dacă voi deci vreți să-i credeți pe ei, atunci nu am nimic de nădăjduit“.

El îi înțepa adesea prin glume biciuitoare, sau, uneori, chiar îi făcea să ridă într-o situație atît de tristă dînd o turzură ridicolă obiecțiunilor lor. I s-a cerut să-și spună părerea cu privire la subiectul sacramentului. „Natural“, spune el, „este vorba de piine. În timpul și după consacrarea sa este adevăratul corp al lui Hristos“.

El a răspuns tot atît de catolic și la alte articole. Unii i-au reproșat că ar fi zis că după consacrare piinea ar rămîne tot piine. „Da“, spuse el, „aceea care a rămas la brutar“. Spuse unui dominican care se ridicase contra lui: „Taci fățarnicule“. Iar altuia care afirma cu jurămint că ceea ce adusese ca învinuire contra lui erau adevărate, i-a răspuns: „jurămîntul este cel mai bun mijloc de a înșela“.

Dar problema neputînd fi terminată în acea zi datorită marelui număr de acuzații și a importanței lor, a fost amînată pentru ziua următoare. A doua zi alte articole fiind citite și dovedite cu martori, Jeronim rugă adunarea să-i dea ascultare. Obținînd aceasta, nu fără opoziție, el începu prin a cere lui Dumnezeu harul de a conduce atît de bine spiritul și limba lui ca să nu declare nimic care n-ar ajuta la mîntuirea sufletului său, și vorbi astfel: „Nu sînt în necunoștință, o savanților, că au fost nenumărați oameni excelenți care, oprimați prin mărturii false, au fost tratați într-un mod nedemn de virtuțile lor, și condamnați de către judecători nedrepti“. El începu spre exemplu cu Socrate care, condamnat pe nedrept de către concetățenii lui, preferă moartea în locul unei retractări de rea credință, deși n-a ținut să scape de ultimul supliciu pe această cale. El luă apoi captivitatea lui Platon, relele suferite de Anaxagora și Zenon, exilul lui Rutilus, al lui Boece și a altora.

Trecînd de la aceasta la exemplul Ebreilor, el arată că Moise a fost adesea calomniat de către popor, ca fiind un impostor, că Iosif a fost vîndut din gelozie de frații lui și în fine aruncat în închisoare ca urmare a unui raport fals. Că Isaia, Daniel și aproape toți profeții au fost persecutați pe nedrept. El nu uită istoria Suzanei. După aceste exemple scoase din Vechiul Testament trecu la acelea din Noul Testament. El le-a reprezentat chinurile nedrepte ale lui Ioan Botezătorul, ale lui Isus Hristos și ale celor mai mulți din-

tre apostoli. „Ar fi“, spunea el, „un lucru nedemn ca un preot să fie condamnat pe nedrept de către un preot, însă culmea nedreptății ar fi ca el să fie condamnat de către Conciliu și de către Colegiul preoților“.

Cum toată problema se învîrtea în jurul martorilor, el susținu că nu trebuie acordată nici o încredere depoziției lor pentru că ei nu declaraseră nimic decît falsități și făcuseră aceasta din ură și din invidie. El expuse motivele pentru această ură atît de verosimil, în-cît puțin a lipsit să convingă, și dacă aceasta n-ar fi fost o problemă de religie, ar fi fost iertat, atît de mișcați de milă au fost. Pentru a mișca și mai mult, adăugă că a venit de bună voie la Conciliu pentru a se justifica și că acesta nu era un demers al unui om care s-ar simți vinovat. De altfel reieșea destul de clar din darea de seamă pe care a dat-o despre viața lui și despre studiile sale că el folosise timpul în exercitarea virtuții și în lucrări folositoare și evlavioase. Față de sentimentele sale el a arătat că în toate timpurile cei mai savanți oameni au avut păreri diferite despre religie, că ei avuseseră dispute asupra ei, nu pentru a combate adevărul, ci pentru a-l clarifica, că sf. Augustin și sf. Jeronim n-au fost totdeauna de aceeași părere fără că pentru aceasta să fie acuzați de erezie.

Cum era de așteptat, fie că se justifica fie că retracta, el declară că nu dorea să facă nici una nici alta pentru că, pe de o parte, nu se simțea vinovat de nici o greșeală și că, pe de altă parte, nu el era acela care trebuia să retracteze falsele acuzații ale dușmanilor lui. El începu chiar să laude pe Jan Hus care fusese deja ars, numindu-l un om drept și sfînt, nedemn de o așa moarte și declară că era gata să sufere în liniște tot felul de chinuri. Că era bucuros să cedeze mai degrabă violenței dușmanilor lui și înverșunării acuzațiilor lor, decît să mintă. Toată adunarea era pătrunsă de durere și do-

rea cu ardoare să salveze un om atât de excelent, dacă el ar fi vrut să intre în el însuși. Dar, ferm în hotărîrea lui, el părea să nu respire decît moartea. El reîncepu să laude pe Jan Hus, care, așa cum spunea el, nu făcuse nimic contra bisericii lui Dumnezeu blămînd abuzurile clerului, mîndria și pompa prelaților...

Avea o așa prezență de spirit, o așa fermitate, încît, deși a fost întrerupt de mii de strigăte și deși era sîcîit neîncetat, n-a rămas niciodată fără replică și făcea să tacă sau să roșească pe agresorii lui. A fost admirată credincioșia lui, care nu l-a făcut de loc să se încurce, deși fusese timp de 340 de zile în fundul unei gropi adînci, fără să poată ceti nici să vadă lumina, fără să ținem cont de neliniștea și agitațiile spiritului care ar fi făcut pe oricine să-și piardă memoria. În același timp, el a făcut apel, pentru susținerea convingerilor lui, la un atât de mare număr de autorități de Doctori ai Bisericii încît cu greu se poate concepe că i-ar fi putut aduna în acel timp limitat, chiar dacă s-ar fi putut bucura de o perfectă li-

niște. Avea o voce puternică, plăcută, distinctă și sonoră. Gesticulația sa era potrivită pentru a exercita mila deși nu dorea de loc aceasta. Într-un cuvînt, avînd în vedere îndrăzneala lui, l-ați fi socotit un al doilea Caton. Un bărbat cu adevărat demn de o amintire nemuritoare. Dacă a avut convingeri contrare celor ale bisericii nu-l laud pentru aceasta; dar admir știința lui prodigioasă și elocvența lui. Cred că natura nu i-a făcut aceste daruri spre pierderea lui.

Deoarece i s-a dat două zile ca termen de pocăință, mai multe persoane, printre care și Cardinalul de Florența, merseră să-l vadă pentru a încerca să-l convingă la aceasta. Însă, perseverînd în erorile lui a fost condamnat la rug de către Conciliu. Merse la supliciu cu o față radioasă și cu mai multă îndrăzneală decît ar fi putut dovedi un stoic. Cînd a ajuns la locul supliciuului își dezbracă singur hainele, și plecîndu-se în genunchi sărută stîlpul de care urma să fie legat. A fost prins de stîlp cu lanțuri și complet dezbrăcat. Apoi au fost puse în jurul lui bucăți mari de lemne amestecate cu paie.

Cînd călăul s-a apropiat să aprindă focul pe la spate, ca el să nu vadă, el îi spuse cu curaj: „Vino și aprinde focul în față. Dacă m-aș fi temut n-aș fi venit aici putînd să-l evit destul de ușor“. Focul fiind aprins el începu să cînte un imn pe care nu l-a întrerupt în ciuda flăcărilor și a fumului. Așa a pierit acest om ale cărui merite nu pot fi admirate îndeajuns. Am fost martor la acest sfîrșit și am putut observa toate ce s-au întîmplat. Dacă a fost o rea credință sau îndărătnicie, nu știu, însă niciodată n-a fost văzută vreo moarte suportată mai demn.

V-am redat aici o povestire lungă. Am socotit că nu pot profita mai bine de răgazul meu decît povestind o istorisire asemănătoare cu cele din antichitate. Mucius Scaevola nu și-a simțit brațul arzînd cu mai multă statornicie decît și-a simțit acesta arzînd întregul corp, iar Socrate n-a luat otrava cu mai multă bucurie. Însă este destul. Iartă-mi lungimea scrisorii. Un așa subiect ar fi cerut o mult mai amplă povestire“.

N. DUMITRESCU

CINE S-A ATINS DE HAINELE MELE?

Mintuitorul Se îndrepta spre casa lui Iair. Acest fruntaș al sinagogii rugase pe Mintuitorul să vină de îndată la el acasă, deoarece copila lui era pe moarte. Dar înainte ca Învățătorul să Se fi îndepărtat prea mult, i se aduse la cunoștință conducătorului sinagogii moartea copilei sale. De ce să mai turbure pe Învățător?

În drumul Său spre a scăpa pe acest copil din ghiarele morții, Domnul observă pe cineva în nevoie, cineva care fusese ținut în prinsoarea bolii ani îndelungați. Timp de doisprezece ani această sărmană femeie se căutase în chip și fel, însă la capătul acestor ani se găsea într-o situație și mai rea.

Ea auzise despre lucrarea minunată săvârșită de Isus; aflase că El nu dăduse în lături pe nimeni care avea nevoie de ajutor. Toți cari se apropiau de El după ajutor, erau primiți cu dragă inimă, și amabilitate. Dar o mare mulțime de oameni tălăzuia în jurul Lui. Putea oare ea să-L rețină, cerînd vindecarea suferinței sale? Cum să se apropie de El să-I spună durerea în mijlocul unei asemenea mulțimi care-L urma? Oare îi va da o atenție deosebită?

Dar lucrarea credinței și dorința de a trăi... găsi mijlocul cel mai indicat în situația aceea. Ea voia să se apropie de El cît mai mult cu putință și să-și depună cel mai stăruitor efort spre a obține ajutorul, de nu... să se atingă cel puțin de poala veșmîntului Său. „O de ași putea doar să mă ating de El, de hainele Lui, de poala veșmîntului Său“. Însă mai marele sinagogii era în culmea durerii. Chiar și așa, dacă Isus S-ar grăbi, fiica lui va fi readusă la viață. Însă Mintuitorul liniști pe îndureratul tată prin aceste cuvinte: „Nu te teme, crede numai“. Marcu 5, 36.

Era într-adevăr dureros pentru acest om să rămînă într-o asemenea zăbăvă, însă Mintuitorul văzu nevoia urgentă a acestei neajutorate femei, care de ani îndelungați dorise să se vindece. El trebuia să fie atent față de amîndoi. Deodată Mintuitorul Se întoarse către mulțimea ce-L îmbulzea, și întrebă: „Cine s-a atins de hainele Mele“? Ce-Și mai pune întrebarea, gîndiră ucenicii. „Vezi că mulțimea Te îmbulzește, și mai zici: Cine s-a atins de Mine“? vers. 31.

Însă Isus înțelesese situația, și nu voia ca experiența acestei femei în nevoie să treacă tremur, îndurerata femeie mărneobservată. Cu teamă și curturisi că prin atingerea ei de veșmintele Lui, „îndată a secat izvorul singelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s-a tălmăduit de boală“. Vers. 29.

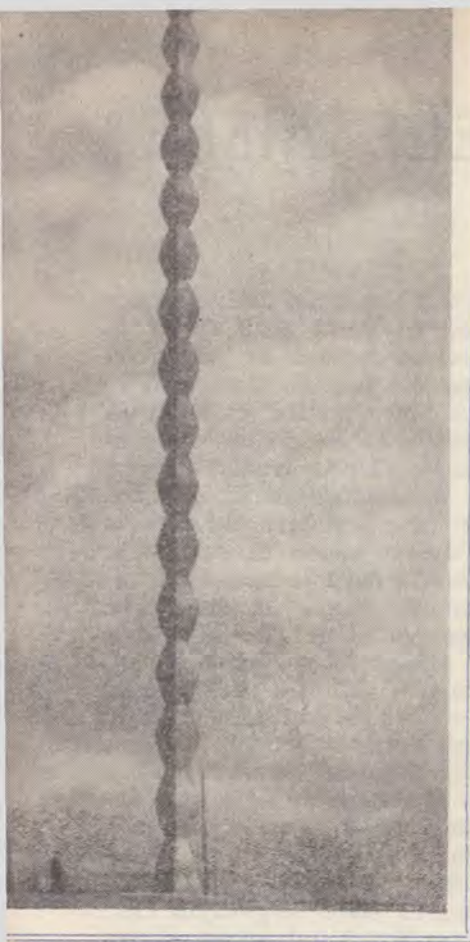
Ce uimitoare minune săvârși Mintuitorul într-un așa scurt timp pentru această suferindă nevoiașă! Este adevărat, Mintuitorul Se duse în casa lui Iair și-i readuse la viață pe fiica lui de doisprezece ani, însă nu ni se spune că au mai primit ușurare și alții din tălăzuitoarea mulțime ce urma pe Mintuitorul. Numai această singură femeie dobîndi o bogată binecuvîntare din partea binecuvîntatului Învățător.

Fără îndoială, în acea mulțime se găseau destui alții care aveau nevoie de ajutorul Învățătorului. De ce n-au primit și ei binecuvîntarea ca și această femeie? Mulțimea se poate că L-a înghesuit, însă numai femeia aceasta L-a atins cu adevărat. Acest contact al ei cu Mintuitorul i-a adus ajutorarea. Ea era incredințată că în aceasta sta ajutorarea ei, anume dacă ar putea cel puțin să ajungă în legătură cu El.

Ciți sînt astăzi cari se îmbulzesc în jurul Său. Mulți în vremea aceasta se adună în preajma Lui. Ei citesc Cuvîntul Său; pretind că urmează învățătura Sa. Ei nu se apropie de El prin credință spre a fi în legătură cu El. Domnul nu face deosebire. Cei cari cu adevărat vin la El cu sincera dorință după iertare, după îndurare, după binecuvîntare. Domnul spuse: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară“. Ioan 6, 37. Cît de necesar este pentru creștin să intre în legătură cu Domnul. Trebuie să-L atingem. Credința noastră în El trebuie să fie atît de actuală ca și a acelei neputincioase femei. Ea nu se preocupă de mulțimea ce se înghesuia cît dorea, în preajma Lui; ea se hotărî să-L atingă, și crezu că va primi ajutor.

El este același Mintuitor și azi. El la fel simte ou nevoile noastre. Cînd Isus atinse pe lepros, acesta se curăță imediat. Cînd Domnul nostru atinse ochii orbilor, le fu redată vederea. Cînd Învățătorul atinse urechea surdului, auzul îi reveni. El nu numai că ne vindecă bolile, dar Isus ne iartă nelegiuirile. (Ps., 103, 3). Să rămînem într-o continuă legătură cu Domnul nostru. El nu obosește dacă venim la El după ajutor; căci dăruirea nu sărăcește pe Fiul lui Dumnezeu, și nici reținerea nu-I sporește destoinicia. Mintuitorul spune că Lui îi aparține toată puterea în cer și pe pămînt. Acest cesc izvora de binecuvîntare El dorește a-l da celor ce prin credință voiesc să-l primească. Ca și femeia aceasta, să facem pașii credinței și să întindem potirul inimii, pentru a primi atingerea binecuvîntărilor Sale.

C. ADV.

tament. Lumina dată nouă în Noul Testament nu trebuie să ne facă să disprețuim lumina din Vechiul Testament. Fără Vechiul Testament nu se poate înțelege Noul Testament. Cărțile Vechiului Testament sînt citate în Noul Testament. Toate cîte au fost scrise în Vechiul Testament, „au fost scrise pentru mîntuirea noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor“. Cor. 10, 11.

Vechiul Testament este Evanghelia în tipuri și în umbră tot așa de adevărată și de mare valoare cum este și Noul Testament în desfășurarea puterii sale. Noul Testament nu ne în-

Dumnezeu, pe care l-a primit Isus și din modificările profunde aduse de El noțiunii pe care Evreii, o aduceau curent acestui cuvînt? N-ar putea să-și facă decît idei complet false asupra sensului termenului de „Fiul Omului“ prin care Isus Însuși S-a numit, dacă el n-ar cunoaște textul cărții lui Daniel, la care se referă această expresie, fără ca lucrul să fie spus anume: „Am văzut o ființă asemenea unui fiu de om venind pe norii cerului“. Dan. 7, 13. Tot astfel pentru concepțiile împărăției lui Dumnezeu, a cerurilor sau a Legii, etc.

ÎNSEMNĂTATEA

V. TESTAMENT!

Sînt unii credincioși care leapădă Vechiul Testament zicînd că el nu mai este de niciun folos pentru mîntuirea sufletelor noastre. Dar Domnul Hristos nu ne învață așa ceva. Atît de mult a prețuit El Vechiul Testament încît a zis: „Ei au pe Moise și pe profeți, să asculte de dinșii“. Și mai adaugă: „Dacă nu ascultă de Moise și de profeți, nu vor crede nici dacă ar învia cineva din morți“. Luca 16, 29.31.

Domnul Hristos a vorbit prin patriarhi și profeți de la Adam și pînă la Maleahi. Glasul Lui este care vorbește către noi în Vechiul Testament, „căci mărturia lui Isus este duhul proorociei“. Apoi, 19, 10. Isus este descoperit în Vechiul Testament, la fel ca și în Noul Testament. Ceea ce scoate în evidență Noul Testament este tocmai lumina din Vechiul Tes-

fășișează o religiune nouă. Vechiul Testament nu prezintă o religiune pe care Noul Testament trebuie s-o înlocuiască. Noul Testament nu este decît o continuare și o dezvoltare a Vechiului Testament. Noul Testament se ascunde în cel Vechi și cel Vechi, în cel Nou se descopere.

Este absolut necesar a cunoaște Vechiul Testament pentru a înțelege Noul Testament. Cuvintele Domnului Isus, epistolele apostolului Pavel și ale altor sfinți apostoli sînt pline de aluzii la istorisirile Vechiului Testament, la eroii lui, la instituțiile religiunii lui Israel. Domnul Isus vorbește despre Solomon, de regina din Seba, Sodoma și Gomora, de propovăduirea lui Iona adresată Niniviților, de Abraam și de făgăduințele făcute urmașilor lui, de Moise și de lege. Un cititor, care n-ar cunoaște speranțele vechilor Israeliti, ce ar putea cunoaște din numele lui Hristos sau Mesia, adică Unsul lui

A renunța la Vechiul Testament ar fi să sacrificăm unele din cele mai frumoase pagini ce au fost inspirate de Duhul Sfînt din toate veacurile. A scoate din Biblie, Vechiul Testament, ar însemna să ne lipsim de mijloacele de edificare personală de prim ordin. În Vechiul Testament găsim subiecte de cea mai adîncă cugeltare. Istoria cea mai minunată care aruncă o lumină asupra istoriei Biblice. În Vechiul Testament vedem puterea care a pus temelie pămîntului și a întins cerurile. Aici găsim istoria neamului omenesc și darea legii. Aici sînt arătate luptele, înfrîngerile și biruințele celor mai mari bărbați de credință, cea dintîi păcătuire, precum și planul de mîntuire. Ceea ce s-a proorocit în Vechiul Testament s-a adevărit în Noul Testament. Aici aflăm flori care nu se veștejesc niciodată și cuvinte care au o putere de viață veșnică.

Domnul Isus Și-a hrănit sufletul Său tot timpul cu Scripturile Vechiului Testament și le-a susținut totdeauna prin atitudinea Sa respectoasă față de ele, cit și prin folosirea practică și vitală pe care le-o da acestora în lucrarea Sa de învățare. În acel timp cărțile Vechiului Testament erau tot ceea ce exista din Biblie. El spune că ele au o mare însemnătate și valoare pentru mîntuirea noastră: „Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“. Mat. 24, 35. „Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentrucă el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele“. Ioan 5, 46, 47.

Începînd de la Moise Domnul Hristos explică ucenicilor Săi Scripturile Vechiului Testament, lucrurile cu privire la Sine Însuși. Era nevoie ca ei să înțeleagă toate profețiile din Vechiul Testament. Pe acestea trebuia să-și întemeieze credința lor. El amintește trei grupe ale Vechiului Testament, cărțile lui Moise, cărțile Proorocilor și cartea Psalmilor (Luca 24, 44) și spune: „O nepricepuților și zăbavnici cu inima cînd este vorba să credeți tot ce au spus proorocii! Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise și de la toți proorocii, și le-a tilcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“. Luca 24, 25—27.

Din aceste scrieri s-au inspirat sfinții apostoli și chiar Mîntuitorul și a spus că trebuie să credem tot ce a fost scris în Vechiul Testament. El a îndemnat pe credincioși să le cerceteze. „Cercetați Scripturile, pentrucă socotiți că în ele aveți viață veșnică“. Persoana Domnului Isus Hristos ni se înfățișează în fiecare carte a Scripturii ca Fiu al lui Dumnezeu. De la început pînă la sfîrșit, toată Scriptura vorbește de Isus Hristos ca Mîntuitor. Isus Însuși zice despre Scripturi: „Ele mărturisesc despre Mine“. Ioan 5, 39. „Despre El mărturisesc toți profeții“. Fapte 10, 43.

Sfintele Scripturi cuprind 66 de scrieri: 39 în Vechiul Testament și 27 în Noul Testament. Autorul lor este Dumnezeu: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului, căci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt“. 2 Petru 1, 21. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca venind de la Dumnezeu: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, pentru că omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“. 2 Tim. 3, 16, 17.

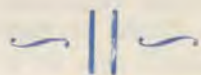
Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament sînt de origină divină și sînt pentru cei ce cred, o călăuză sigură și desăvîrșită către fericirea veșnică. Noi ne putem rătăci, dar Scriptura niciodată, pentrucă ea este Cuvîntul lui Dumnezeu care nu poate greși sau înșela. „Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea“. „String Cuvîntul Tău în inima mea, ca să nu pîcătuiesc împotriva Ta!“ (Ps. 119, 105, 11). Mîntuitorul spune: „Si Scriptura nu poate fi desființată“. (Ioan 10, 35). „Să nu credeți că am venit să stric legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc“. Mat. 5, 17. Iar apostolul Pavel zice: „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mîngîierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde“. „Pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură să slăvim pe Dumnezeu, Tatăl Domnului Isus Hristos“. Rom. 15, 4, 6.

Sfintele Scripturi ne arată pe Dumnezeu care dorește să ne scape de urmările nefaste ale păcatului. Ea ne face să auzim vocea iubitoare a Tatălui ceresc zicînd copiilor Săi de pretutîndenii: „Luați amînte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi“. Isa. 55, 3.

În sfintele Scripturi aflăm puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede.

Tuturor celor care cred și care doresc să fie mîntuiți, sînt puse la dispoziție — în ele — comori cerești, cum și o mare putere, care îi va face să ajungă schimbați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. „Fiîndcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămîntă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu și care rămîne în veac“. 1 Petru 1, 23.

G. DODU

SPIRITUL RUGĂCIUNII!

Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră; căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu“. Rom. 8, 26, 27.

Dintre toate lucrările Duhului Sfînt, mijlocirea Sa ca Duh al rugăciunii, ne ajută cel mai mult să înțelegem locul pe care-l ocupă în orînduirea harului și în Sfînta Treime. Noi adresăm rugăciunile noastre Tatălui ceresc în numele Fiului Său iubit, însă noi ne rugăm prin Duhul Sfînt; El însuși Se roagă în noi cu suspine afît de inexprimabile, încît numai Dumnezeu, care cercetează inimile, știe care este intenția Spiritului. Mijlocirea Spiritului Sfînt dinlăuntrul nostru este lucrarea lui Dumnezeu, așa după cum este

cazul și cu lucrarea de mijlocire a Fiului Său din ceruri.

Ce lumină minunată se revărsă din cuvintele textului de mai sus asupra acestei lucrări! În viața de credință și de rugăciune, lucrarea Duhului Sfânt constă în a lumina Cuvântul lui Dumnezeu și a ne face să-l înțelegem. Credința noastră știe atunci ce anume să ceară. Însă acțiunea Spiritului se întinde și mai departe: mai presus de gândurile sau sentimentele noastre. El pătrunde și atinge coardele secrete ale vieții și existenței noastre, pe care numai Dumnezeu le cunoaște. Atunci se naște în noi o adevărată sete de a găsi pe Dumnezeu, și anume pe Dumnezeul cel viu, pentru a cunoaște astfel iubirea, „care întrece orice cunoștință, ca să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“. Efes. 3,19. Atunci învățăm să ne încredem în Acela, care „poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi“. Efes.

3,20. Cînd ne însușim aceste aspirațiuni, vom prezenta într-adevăr în rugăciunile noastre niște cereri inexprimabile și ceea ce face să avem o deplină încredere este tocmai faptul, că însuși Duhul mijlocește pentru noi cu o compătimire nemărginită și într-un limbaj, pe care-l cunoaște numai Acela, care cercetează inimile.

Să ținem deci minte, că în sanctuarul tainic al ființei noastre, acolo unde există lucruri, care nu se pot concepe, Duhul Sfânt se roagă în noi, cerînd ceea ce noi nu putem exprima.

Ce privilegiu măreț este faptul, ca noi să fim templul, în care Duhul Sfânt exclamă mereu: „Aba, adică Tată!“, mijlocind prin niște suspine atît de tainice, încît ele nu pot fi exprimate prin cuvinte. Ce binecuvîntare deosebită este să știm că Spiritul Celui Veșnic vine să locuiască în trupul nostru pentru a ne îndemna să ne adresăm lui Dumnezeu,

așa după cum a locuit și altă dată în trupul lui Isus din Nazaret, călăuzindu-L în toate acțiunile Sale. Trăiți deci în așa fel, încît să dovediți, că lucrurile care întrec orice pricepere au devenit pentru voi adevăr și viață și că mijlocirea Duhului Sfânt face parte în mod obișnuit din viața voastră în Hristos.

Să mulțumim deci din toată inima noastră lui Dumnezeu, care ne-a acordat minunatul privilegiu al rugăciunii! Să-I mulțumim de asemenea pentru harul Său deosebit, care stă în faptul, că nu numai Fiul Său mijlocește pentru noi în cer, dar și Duhul Său cel Sfânt face aceeași lucrare înlăuntrul nostru.

În același timp să rugăm pe Domnul, ca să ne arate ce L-ar mai împiedica, să ia în stăpînirea Lui toată ființa noastră, umplindu-ne cu prezența Duhului Său Sfînt.

G. PROKSCH

— CREDINȚA TRAITA —

Niciun credincios sincer în cea de a doua venire a Domnului Hristos, nu va putea fi altceva decât un om foarte cinstit, chiar și în cele mai mici amănunte ale lucrărilor sale din viață. Regula de aur va alcătui regula ocupației vieții sale.

Cel care este necinstit într-o problemă mică, de fapt nu este cinstit în nimic. „Cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari“. Luca 16, 10. Și necinstea nu este nicidecum o dovadă convingătoare, nici a apropiatei veniri a Domnului și nici a sincerei credințe în venirea Sa. Întunecoasele practici în ceea ce săvârșim, va nimici buna influență a tot ce spunem sau facem cu credința noastră în revenirea Domnului.

Ca urmare, sincera credință în adevărul cu privire la revenirea Domnului, va da naștere în credincios la cinste și integritate... în toată umblarea sa. Un asemenea credincios, părtaș al firii divine, va spune împreună cu Domnul Său : Mai bine să mor decât să săvârșesc păcatul ; mai bine să sufăr lipsa decât să înșel pe altul ; mai bine să îndur chinurile foamei decât să mint. „Până voi muri nu voi părăsi integritatea“. Iov 27, 5.

Solomon cuprinde toate acestea când scrie : „Mai mult prețuiește săracul, care umblă în neprihănirea lui, decât un bogat cu buze stricate și nebun“. Prov. 19, 1.

Preocuparea de lucrurile spirituale și profunda meditare asupra lucrurilor adinci ale lui

Dumnezeu, niciodată nu are ca urmare dovedirea nepăsării și neatenției în ocupație, în munca pe care o săvârșești. Adevărata viațuire creștină se va da pe față printr-o meticuloasă cinste și echitate în tratarea tuturor probleme'or vieții.

„Credința în apropierea venirii Fiului Omului pe norii cerului, nu face pe adevăratul creștin să ajungă neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. Așteptătorii cari nădăduiesc în apropiata arătare a lui Hris'os nu vor fi trîndavi, ci sirguitori în muncă. Munca lor nu o vor face cu neatenție și necinstit, ci cu luare aminte, cu râvnă și în chip desăvârșit. Cei care se măgulesc că nepăsătoarea neatenție față de lucrările vieții acesteia este o dovadă a spiritualității lor, cum și a despărțirii lor de lume, se găsesc într-o mare amăgire. Sinceritatea, credincioșia și integritatea lor sînt cercate și probate prin lucrurile vremelnice. Dacă ei sînt credincioși în cele puține, vor fi credincioși și în cele multe.

„Mi s-a arătat că în aceasta mulți vor da greș în a trece proba. Ei își dezvoltă adevăratul lor caracter prin felul cum procedează în lucrurile vremelnice. Ei dau pe față necredincioșie, umblînd cu duplicitate și necinstit în lucrările cu semenii lor. Ei nu socotesc că ținerea lor de viața viitoare, nemuritoare, depinde de felul cum ei se poartă în problemele ce privesc viața aceasta și că integritatea cea mai strictă este neapărat trebuincioasă formării unui caracter neprihănit. Necinstea este cauza multora care pretind a crede adevărul. Ei nu sînt uniți cu Hristos, și-și amăgesc propriile lor suflete“.

Atunci cînd în procedeele sale, un pretins creștin dă pe față necinste în lucrurile mărunte, prin aceasta el dezvăluie că nu este minat de principiu nici în alte lucruri. El ar putea apărea că procedează cinstit în lucrurile mari, însă aparența aceasta se datorește faptului că, în mintea sa acțio-

nează alte motive decât cinstea și aceste alte motive îl silesc să nu lucreze drept în problemele mai mari. Completa lui lipsă de principialitate devine vădită când are de a face cu lucruri mărunte, când el gîndește: „Aceasta nu importă“.

Un sincer credințios în venirea Domnului, unul care în adevăr așteaptă ca în curînd să se găsească înaintea judecătorului întregului pămînt, va dezvălui adîncul convingerii sale printr-o viață care corespunde credinței sale. În viața lui va exista un principiu călăuzitor. Aceasta îl va determina să se poarte față de semenii săi, de cei din preajma sa, în toate problemele, circumstanțele și obligațiile vieții, potrivit cu cea mai deplină corectitudine și în acord cu cea mai înaltă măsură a orozării și principialității. El va fi întru totul atent și neabătut de a ține seamă de cele mai mici îndatoriri ale sale. El nu va fi nepăsător în aceste lucruri, și nu va profita de anumite ocazii spre a amîna. Totdeauna el va privi lumea cu conștiința că împlinește voia lui Dumnezeu prin fiecare obligație ce-i revine în mijlocul societății omenești. Adevărata stare a inimii cuiva este mult prea adesea dezvăluită în asemenea lucruri mici decât în cine știe ce ocazie mare.

„Cel care în mod sincer se teme de Dumnezeu, mai curînd se va osteni zi și noapte, va suferi lipsa, și va mîncă piinea sărăciei, decât să îngăduie patima după dobîndirea unui cîștig ce ar însemna oprirea văduvei și a orfanului, sau să jefuiască pe străin de dreptul său“.

A-și îngădui careva să ajungă indiferent în aceste lucruri mici, lucrul acesta face ca experiența sa creștină să fie atît de subminată, încît se va prăbuși.

„Exact în măsura în care omul va profita spre paguba semenului său, i se va înăspri sufletul față de influența Spiritului lui Dumnezeu. Cîștigul dobîndit în felul acesta nu este

decît o înspăimîntătoare pierdere“.

„La unii, strîngerea de bunuri ajunge o manie. De fiecare dată cînd regula de aur este călcată, Domnul Hristos este urgisit în persoana sfinților Săi. Fiecare profitare de pe urma semenilor noștri, va rămîne scrisă în registrul cerului drept fraudă. Dumnezeu a intenționat ca viețile noastre să reprezinte viața marelui nostru Model în facerea binelui față de alții, avînd o parte sfîntă în ridicarea omului“.

Dacă biserica îngăduie aceste lucruri tăcînd, ea se face părtașă la responsabilitatea membrilor ei.

„Biserica în totalitatea ei este răspunzătoare, într-o măsură de greșelile membrilor ei, din pricină că a acoperit răul prin neridicarea glasului ei împotriva lui. Binecuvîntarea lui Dumnezeu nu este simțită“.

Aceste practici în mijlocul preușilor credințioși ai lui Dumnezeu fac ca roțile carului să se miște anevoie.

Sincera credință în Dumnezeu și încrederea în revenirea lui Hristos se va manifesta în orice preocupare, tot în aceeași măsură după cum se manifestă în fiecare act de consacrare.

„Oamenii care au esența curată a adevăratei religii, în toate lucrările lor vor dovedi o așa clară pricepere a ce este drept, ca și atunci cînd își înalță rugăciunile lor la tronul harului. Viața, cu toate destoiniciile ei, aparține lui Dumnezeu și trebuie folosită spre slava Lui“.

Noi trebuie să ne ridicăm la măsura de credințioșie a Domnului Hristos.

„Un om cinstit, potrivit măsurii lui Hristos, este acela care va dovedi o integritate neclintită“.

Adevărații credințioși în revenirea lui Hristos nu vor fi niște „servi de ochii stăpînului“. La locul muncii lor ei vor lucra în mod cu totul cinstit, nu profitînd de lipsa acestuia

ca să fie leneși, nu săvîrșind nepăsători lucrul ce-l au, în vreme ce el nu-i observă, nu înfățișînd lucrurile așa cum nu sînt de fapt ele, nu încălcînd drepturile altora.

Acestea sînt lucruri mici, însă prin aceste lucruri mici se dezvăluie adevărata stare a inimii. Pentru noi toți, este de cea mai mare importanță să ne dăm seama de aceasta și să luăm în deapropo aminte asupra acestor lucruri mici, așa încît să fim conștienți de adevăratele noastre caractere, așa cum se înfățișează ele înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu vede pînă și aceste lucruri mici.

Deci, cît de important este ca noi, cei care credem în judecată și în revenirea Domnului, să cultivăm cea mai strictă integritate, o integritate ce se va dezvălui atît în lucrurile mici cît și în cele mari. Este minunat să vezi pe cineva dezvăluind în lucrurile mici aceeași atentă și conștiințioasă cinste, cum o dă pe față și în probleme de mare însemnătate, să-l vezi procedînd în preocupările și problemele vieții de fiecare zi din săptămîină cu aceeași bună-cuviință și același spirit de dreptate dovedite de el în Sabat, în casa lui Dumnezeu.

Va fi de mare cîștig dacă toți vor dezvălui totdeauna această deplină curățenie și cinste în toate ocaziile și față de toți oamenii, și vor face exact ce este cuvenit. Lucrul acesta va aduce o mare binecuvîntare.

De cîtă importanță este ca să fim preocupați de lucrarea de cercetare de noi înșine și să ne cunoaștem inimile: Dacă trăim pentru noi, sau pentru Hristos! Dacă credem în revenirea lui Hristos! În fapt, trăim noi aceea ce zicem și credem? Trăim noi adevărat așa cum ar trebui să trăiască cei ce au credința în revenirea lui Hristos?

V. F.

COLIBE PE MUNTE

„E bine-aicea, Doamne, e bine să fiți trei ;
Să facem trei colibe ca Tu să fii cu ei.
Să stea la mijloc una, iar două lângă ea ;
E-așa de bine-aicea că-n veci n-am mai pleca.

Fac una pentru Tine, căci ești Maestrul meu.
Și recunosc în Tine pe Viul — Dumnezeu.
În fața Ta schimbată ca soarele din cer,
Se scaldă raze sfinte ce-n veci de veci nu pier.

Fac una pentru Moise prin care ne-ai vorbit ;
Poporul din robie atunci l-a izbăvit.
Să stea și el cu Tine, aici pe munte sus ;
E bine-aicea, Doamne, e bine de nespus.

Și una lui Ilie-o fac apoi la fel
Să aibe o colibă căci zel avea și el.
Aduse sfînta jertfă, pe-altar lui Dumnezeu ;
Să stea aici pe munte, să stăm cu toți mereu.

E-așa de bine-aicea pe Muntele cel Sfînt ;
Sfînțit de-a Ta prezență, e cerul pe pămînt.
Fac trei colibe-ndată de vrei și de mă lași,
Pe munte toți cu Tine ne facem un sălași“.

Pe cînd vorbea el încă, un nor se prăvăli ;
Din norul de lumină, un glas divin vorbi :
„Acesta-Mi este Fiul, cu toții să aflați ;
În El găsesc plăcerea-Mi, de El să ascultați“.

Căzură ucenicii cu fața la pămînt,
Și-au stat întinși de spaimă în locu-acela sfînt...
Dar El i-atinse-ndată și le vorbi duios :
„Sculați-vă, să mergem, ne-așteaptă lumea jos“.

H. ARTINIAN

Curierul
ADVENTIST